

PRENUMERATA

Kwartalnik

w kraju 12 złotych
za granicą 20 złotych

Numer pojedynczy
20 groszy.

Konto pocztowe czekowe
Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz 1 m/m. szpalty
redakcyjnej po tekście 55 groszy.
Cena za wiersz 1 m/m. szpalty,
ogłoszeniowej 50 gr.

Tabularyczne i cyfrowe 80 gr.
Drobne ogłoszenia 15 groszy za
wyraz.

Każde ogłoszenie najmniej
1 złoty.

Za terminowy druk ogłoszeń
Wydawnictwo nie odpowiada.
Odbiom i firmom prywatnym
kredytu na ogłoszenia i prenu-
meratę Wydawnictwo nie
udziela.

Dyrekcja Wydawnictwa: Miodowa Nr. 22. Dyrektor przyjmuje od 12—2 pp. Dyrekcja otwarta od 9—3 pp. Tel. działu red. 44-05. Tel. działu handlowego 44—50. Tel. prenumerat i rachuby 44-42. Tel. eksp. 25-28. Kasa czynna od g. 8 i pół r. do 1 pp., w soboty do godz. 12.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 124. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1929 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad majątkiem „Spółki Akcyjnej Wodociągu Białostockiego”.

Poz. 125. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 7 marca 1929 r. w sprawie uprawiania przemysłu okręgowego w Działdowie.

Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1929 r. w sprawie udzielania zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych i importowanych. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 9 marca 1929 r., Nr. 13, poz. 111).

Ruch służbowy w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz w Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

124.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 28 lutego 1929 r.

o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad majątkiem „Spółki Akcyjnej Wodociągu Białostockiego”.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr. 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 437) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się przymusowy zarząd państwowy nad majątkiem „Spółki Akcyjnej Wodociągu Białostockiego”, ustanowiony zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 kwietnia 1925 r., ogłoszonym w Nr. 106, poz. 463 „Monitora Polskiego” z dnia 7 maja 1925 r.

§ 2.

Odwoluje się mianowanego temże zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych Zarządcę Państwowego nad majątkiem wspomnianej „Spółki Akcyjnej Wodociągu Białostockiego” — Inż. Mieczysława Malinowskiego.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Stawoj Sładkowski.*

125.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Pomorskiego

z dnia 7 marca 1929 r.,

w sprawie uprawiania przemysłu okręgowego
w Działdowie.

Na wniosek Rady Miejskiej i Magistratu w Działdowie zarządzam na podstawie art. 55, ustępu 1-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7.VI. 1927 r. o prawie przemysłem Dz. Ust. Rz. P. Nr. 53, poz. 468 — że na prowadzenie w tem mieście przemysłu okręgowego, wymienionego w art. 45 p. 1 i 3 wyżej powołanego rozporządzenia, t. j. na sprzedaż towarów oraz wykonywanie drobnych świadczeń natury przemysłowej sposobem okręgowym na podstawie licencji, wydanej przez inną władzę, musi być uzyskane osobne zezwolenie (wiza) miejscowej władzy przemysłowej I instancji, t. j. Starosty Powiatowego w Działdowie.

Toruń, dnia 7 marca 1929 r.

Wojewoda:

p. o. (—) *Lamot.*

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1929 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych i importowanych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam, co następuje:

§ 1. Zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych koncesjonariuszy władze skarbowe II instancji (izby skarbowe i sąlski urząd wojewódzki — wydział skarbowy) — według swobodnego uznania — tylko samoistnym sklepom tytoniowym, o ile odległość tych sklepów od sąsiednich sklepów, posiadających już takie upoważnienie, nie jest mniejsza, jak 150 metrów przy głównych, najruchliwszych ulicach i placach, względnie 200 metrów przy innych ulicach i placach w miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców, — a 100 metrów (na całym obszarze) w miastach o ludności mniejszej. Te same władze udzielają zezwoleń domowym sprzedawcom wyrobów tytoniowych na rozprzedaż papierosów i cygar, objętych taryfą specjalnych wyrobów tytoniowych.

Na wyjątki zezwalać może Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego na odpowiednie wnioski właściwych władz skarbowych II instancji.

Zezwolenia na sprzedaż powyższych wyrobów udzielane będą na czas nieograniczony z zastrzeżeniem, że mogą być każdorazowo bez podania powodów za 3 miesięcznym uprzednim wypowiedzeniem odwołane.

§ 2. Wyroby tytoniowe importowane (zagraniczne) sprzedają zasadniczo tylko skarbowe zakłady sprzedaż (sklepy Polskiego Monopoli Tytoniowego).

Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego może w wyjątkowych wypadkach — na stosowny wniosek władzy skarbowej II-iej instancji — zezwolić na sprzedaż wyrobów tytoniowych importowanych koncesjonariuszowi, posiadającemu już

zezwoleń na sprzedaż specjalnych wyrobów tytoniowych.

§ 3. W razie potrzeby Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego może zobowiązać — pod rygorem utraty koncesji — koncesjonowane przedsiębiorstwa sprzedaż wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej do prowadzenia sprzedaży wyrobów specjalnych, ewentualnie i importowanych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie postanowienia, wydane w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem a z nim sprzeczne.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 9 marca 1929 r., Nr. 13, poz. 111).

Ruch służbowy

W MINISTERSTWIE WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 7 marca 1929 r. zamianował:

Profesora nadzwyczajnego w Uniwersytecie Warszawskim D-ra Tadeusza Kotarbińskiego — profesorem zwyczajnym filozofii na Wydziale humanistycznym tegoż Uniwersytetu;

Profesora nadzwyczajnego w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie Jerzego Władysława Landego — profesorem nadzwyczajnym teorii i filozofii prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 7 marca 1929 r. zamianował:

Sędzię Sądu Okręgowego w Wilnie Aleksandra Jodziewicza — Sędzią Sądu Apelacyjnego w Wilnie;

Prokuratora przy Sądzie Okręgowym w Toruniu Stanisława Mariana Janickiego — Prokuratorem Sądu Apelacyjnego w Toruniu;

Sędzię Okręgowego śledczego w Krzywiczach w okręgu Sądu Okręgowego w Wilnie Tadeusza Bartoszewicza — Wiceprokuratorem Sądu Okręgowego w Nowogrodku;

Sędzię Grodzkiego w Radomiu Teodora Tomaszewskiego — Sędzią Sądu Okręgowego w Radomiu;

Sędzię Grodzkiego w Siedlcach Czesława Gutkowskiego — Sędzią Sądu Okręgowego w Siedlcach.

W PROKURATORJI GENERALNEJ RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Mianowani:

Aplikant w Prokuratorji Generalnej w Warszawie Bolesław Geritz — Referendarzem w VIII st. śl., dnia 5 października 1928 r.

Aplikant w Prokuratorji Generalnej w Warszawie, Jadwiga Kijewska — Referendarzem w VIII st. śl., dnia 5 października 1928 r.

Aplikant bez uposażenia w Prokuratorji Generalnej w Warszawie, Adam Olszewski — Apli-

kantem z uposażeniem w/g X grupy, dnia 26 października 1928 r.

Przyjęci na praktykę:

a) referendarską:

Aleksander Puternicki — w Prokuraturze Generalnej w Warszawie, z dn. 1 października 1928 r.

Władysław Witkowski — w Prokuraturze Generalnej w Warszawie, dn. 19 października 1928 r.

b) kancelaryjną:

Anna Sufrażanka — w Urzędzie Delegata Prokuratury Generalnej w Gdańsku, dnia 23 października 1928 r.

Zwolniony:

Aplikant w Prokuraturze Generalnej w Warszawie Witold Chwałewik — na własną prośbę, z dniem 31 października 1928 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Dzisiaj o godz. 9 min. 25 rano powrócił z zagranicy do Warszawy P. Minister Spraw Zagranicznych h. Zaleski. Wraz z P. Ministrem powróciła jego małżonka oraz towarzyszący mu wyżsi urzędnicy centrali M. S. Z. Na dworcę powitali P. Ministra Podsekretarz Stanu Wysocki, oraz szereg wyższych urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych z Dyrektorem Protokołu Dyplomatycznego Romerem. Dyrektorem Łukasiewiczem i Naczelnikiem Hołowąką na czele.

Z Ministerstwa Skarbu.

Urząd Pożyczek Państwowych podaje do wiadomości numery obligacji 5% Premijowej Pożyczki Dolarowej, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1929 r.

40.000 dol.	8.000 dol.			
033186	243413			
	3.000 dol.			
941142	074344	382860		
	1.000 dol.			
472421	935060	811761	737435	820074
	500 dol.			
913501	234934	901874	110375	807053
008007	166129	107007	317214	379616
	dol. 100			
293508	079387	975437	572103	552827
210934	406278	885680	336798	392201
832446	343256	019516	998989	089689
015606	900577	419125	981588	824379
894032	338014	159466	757542	025381
232861	524381	731893	665300	092888
426920	620582	278075	326814	610974
968048	390609	067684	563415	006640
409161	012362	929132	184724	029665
134319	6.8454	088577	839891	298618
263473	678772	629420	340801	316967
724416	478143	025583	608121	390496
300343	350940	721306	818734	108476
001779	937378	564867	598378	375127
969434	256846	037722	423555	703443
410117	919481	242292	425750	487064

Z Głównego Urzędu Statystycznego.

Ukazał się zeszyt styczniowy miesięcznika „Handlu Zagranicznego”, zawierający szczegółowe dane, dotyczące handlu zagranicznego Polski z uwzględnieniem handlu przez Gdańsk i Gdynię za m. styczeń 1929 r., oraz dane porównawcze za styczeń 1927 r. i styczeń 1928 r. Ponadto zeszyt ten zawiera ciekawy aktualny przegląd ogólny przywozu i wywozu wszystkich towarów, co bezwzględnie musi zainteresować nasze sfery przemysłowe i handlowe.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Posiedzenie pięćdziesiąte siódme

z dnia 13 marca 1929 r.

Posiedzenie rozpoczęło się o godz. 4 min. 15.

P. Marszałek oznajmił, że pos. Staganowicz zrzekł się mandatu. Ślubowanie poselskie składa pos. Kieruzalski, wstępujący w miejsce pos. Skrzypy.

Z porządku dziennego odesłano do Komisji w pierwszym czytaniu dwie ustawy ratyfikacyjne oraz ustawę o zmianie parceli państwowej.

Po krótkim referacie pos. Kościalkowskiego przyjęto w drugim i trzecim czytaniu ustawę o poborze rekruta na r. 1929/30.

Pos. Graliński referował ustawę w sprawie ratyfikacji protokołu moskiewskiego. Jak wiadomo, Z. S. R. R. nie jest członkiem Ligi Narodów, dlatego protokół moskiewski ma szczególnie ważne znaczenie w sprawie utrzymania pokoju na wschodzie Europy. Chodzi o przyspieszenie wejścia w życie paktu Kellogga w tej części Europy, gdyż, jak wiadomo, sam pakt Kellogga wejdzie w życie dopiero po złożeniu w Washingtonie dokumentów ratyfikacyjnych przez wszystkich 14 pierwotnych sygnatariuszy, do których należy także Polska. Wprawdzie protokół moskiewski ma znaczenie tylko przejściowe, gdyż staje się on bezprzedmiotowy z chwilą wejścia w życie samego paktu Kellogga. Mimo to pozostanie on zawsze wyrazem pokojowych tendencji układających się stron.

Przemawiali posłowie: Czapiński (P. P. S.), Wasyciuk (Ukr.), Stroński (K. Nar.), Loewenherz (B. B. W. z R.), Gawrylik (Uk.-rob. soc. zj.) i Karuzo (Białor.).

Na tem przewano dalszą dyskusję, referent pos. Graliński zrzekł się głosu, a ustawę ratyfikacyjną przyjęto w drugim i trzecim czytaniu.

Pos. Kosmowska (Wyzwol.) referowała następnie ustawę o ratyfikacji konwencji w sprawie niewolnictwa. Ustawa ma charakter deklaracyjny. Celem jej jest zniesienie niewolnictwa we wszystkich jego postaciach, wyłącza jednak pewne terytoria, z czego skorzystały niektóre państwa w odniesieniu do tych właśnie terytoriów, gdzie handel ludźmi jeszcze kwitnie. Ustawę tę należy traktować jako piękny humanitarny gest najwyższego współczesnego autorytetu etycznego, jakim jest Liga Narodów.

Ustawę przyjęto w drugim i trzecim czytaniu.

Po referacie pos. Chądzyńskiego (N. P. R.) przyjęto w drugim i trzecim czytaniu ustawę o ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego oraz ruchu drogowego.

Pos. Łakota przedstawił później ustawę o sprzedaży nieruchomości państwowej w Wisłoujściu na obszarze w. m. Gdańska. Chodzi o sprzedaż części placu wraz z zabudowaniami pod budowę basenu przeładunkowego. Komisja zatwierdziła projekt rządowy, wnosząc ponadto rezolucję, by pieniądze, uzyskane z tej sprzedaży, zostały użyte na wzmocnienie polskiego stanu posiadania w Gdańsku.

Ustawę wraz z rezolucją przyjęto.

Pos. Langier referował ustawę o przedłużeniu terminu do składania zgłoszeń o przerachowanie wkładów oszczędnościowych, złożonych w walutach pełnowartościowych w P. K. O. za pośrednictwem instytucji państwowych polskich. Projekt rządowy przedłużał ten termin do 30 czerwca 1929 r. Komisja uważała to za niedostateczne i przesunęła ten termin o rok, składając ponadto rezolucję, wzywającą Rząd, do przedłożenia ustawy waloryzacyjnej co do przerachowania wkładów oszczędnościowych, złożonych w walutach pełnowartościowych w naszych bankach prywatnych przez Polaków z zagranicy.

Przemawiał pos. Dzdich.

Ustawę w drugim i trzecim czytaniu przyjęto z poprawką Komisji i z rezolucją.

Po referacie pos. Zaczka przyjęto w 2 i 3 czytaniu ustawę o przekazaniu na własność Funduszowi kwaterunkowemu, który buduje mieszkania dla oficerów i żonatykh podoficerów, grunty, na których te budynki są wystawione.

Pos. Brunjako (sprawozdawca) zalecał do przyjęcia ustawę o przedłużeniu godzin handlu w tygodniach przedświątecznych. Ustawa ta była odesłana do Komisji dla zasięgnięcia opinii Komisji Ochrony Pracy, ta zaś oświadczyła się za nią.

Przemawiał pos. Eisenstein.

Ustawę przyjęto w drugim i trzecim czytaniu.

Pos. Zahajkiewicz referował sprawę wydania posłów: Warskiego, H. Bitnera i Walnyckiego za to, że na rozprawie sądowej w Wilnie przeciw b. posłom Taraszkiewiczowi, Rak-Michałowskiemu i tow. podczas przerwy głośno wyrazili część Hromadzie w imieniu swoich ugrupowań. Komisja proponuje odmówić prokuratorowi wydania tych posłów, a to z powodu, że nie było obrazy sądu i owe słowa wypowiedziane zostały podczas przerwy, jakkolwiek jeszcze przed wyjściem sędziów z sali.

Przemawiali posłowie: Sypuła (Fr. Kom.), Seniuk (Ukr. Socj. Włosc.-Rob.-Zjedn.) i Podolski (B. B. W. z R.).

W głosowaniu przez drzwi wniosek Komisji o niewydanie pos. Warskiego odrzucono, poczem odrzucono także taki sam wniosek co do pp. H. Bitnera i Walnyckiego.

Następnie po referacie pos. Kulisiewicza Izba uchwaliła niewydanie pp. Sawickiego i Sochy.

W imieniu Komisji Prawniczej pos. Lieberman przedstawił sprawę wniosku posłów z klubu ukraińskiego, żądającego nowelizacji art. 82 dekretno o ustroju sądów powszechnych. Wnioskodawcy proponują dodać do tego artykułu ustęp następujący: Na terytorjach, gdzie w myśl ustawy z 31 lipca 1924 o języku urzędowania sądów, urzędów prokuratorów i notariatu i z dnia 31 marca 1925 oprócz polskiego, języki ukraiński, białoruski i litewski, względnie niemiecki są używane, mogą być mianowani sędziami i prokuratorami tylko kandydaci, władający w mowie i piśmie temi językami. Komisja uznała zasadę tego wniosku za słuszną, jednak sądownictwo nie jest przygotowane do wprowadzenia takich przepisów, więc udaremniałyby one funkcjonowanie sądów na terytorjach mieszanych. Dlatego Komisja jednogłośnie proponuje tylko rezolucję do Rządu, aby w miarę możliwości, mianował na stanowiska sędziowskie i prokuratorowskie kandydatów, władających temi językami w zakresie, potrzebnym do ich stosowania.

Izba przyjęła rezolucję Komisji.

Następnie po referacie pos. Podolskiego w imieniu Komisji Prawniczej przyjęto zmiany Senatu do ustawy sejmowej o umowach sprzedaży lub przyrzeczenia sprzedaży nieruchomości ziemskich na obszarze sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

W imieniu tejże Komisji przedstawił pos. Ciołkosz (Z. P. P. S.) sprawozdanie o wniosku Z.P.P.S. w sprawie zniesienia wymogu uzyskania doktoratu dla wykonywania adwokatury w zaborze austriackim, oraz o takimże samym projekcie rządowym. Komisja przyjęła projekt rządowy, wychodząc z założenia, że nowa organizacja studiów prawniczych nadała doktoratowi odmienny charakter, stopień ten przybrał charakter wyższego stopnia naukowego, dla którego uzyskania konieczne jest uzyskanie tytułu magistra, złożenie egzaminu doktorskiego i przedstawienie pracy naukowej. Natomiast wprowadzono dyplom magistra, jako dowód ukończenia studiów prawniczych. Przy starej organizacji wymagał będzie do adwokatury złożenie trzech egzaminów państwowych. Art. 2 zawiera postanowienie, wzorowane na t. zw. lex Matakiewicz, według którego zajmowanie urzędu sędziowskiego przy jednym z sądów na obszarze działania tej ustawy przez lat 12 zastępuje doktorat, praktykę i egzamin adwokacki. Komisja rozciągnęła to postanowienie także na prokuratorów.

Ustawę przyjęto w drugim i trzecim czytaniu.

Po sprawozdaniu pos. Podolskiego przyjęto w drugim i trzecim czytaniu ustawę o wystawianiu skryptów dłużnych i pokwitowań przez osoby, nie umiejące lub nie mogące pisać.

Pos. Piśsudski (B. B. W. z R.) referował wniosek Kl. Ukr. w sprawie zorganizowania jednolitych i powszechnie obowiązujących urzędów hipotecznych w województwach wschodnich, i w imieniu Komisji Prawniczej przedłożył rezolucję, wzywającą Rząd, by przystąpił do zorganizowania przy sądach grodzkich na terenie sądu apelacyjnego w Wilnie oraz sądów okręgowych w Łucku i Równem jednolitych i powszechnie obowiązujących urzędów hipotecznych dla nieruchomości.

P. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sieczkowski oświadczył, że Ministerstwo rozpoczęło pracę nad nowelizacją ustaw hipotecznych, aby ułagodzić drobnej własności ziemskiej uregulowanie hipotek.

Rezolucję Komisji przyjęto.

Na tem dalsze obrady odroczono.

Po odczytaniu interpelacji i wniosków, na wniosek pos. Diamanda, pierwsze dwa punkty porządku dziennego, mianowicie ratyfikację dwóch ustaw, przydzielono dwóm Komisjom łącznym, a mianowicie Komisji Spraw Zagranicznych i Przemysłowo-Handlowej.

Następne posiedzenie odbędzie się w piątek, o godz. 4-tej pp.

Na posiedzeniu 51 Sejmu z dn. 19 lutego r. b. P. Minister Sprawiedliwości Car wygłosił następujące przemówienie:

„Proszę Szanownych Panów! Po przemówieniu pełnem polotu p. p. Liebermana, będąc musieliby Panowie wysłuchać przemówienia bardzo rzeczowego. Ja nie mogę Panów rozerwać momentami polemicznymi, które niewątpliwie upeiększyły świetną, wspaniałą mowę p. referenta. Ja się muszę trzymać ściśle materii.

Chciałbym Panom kilka rzeczy powiedzieć, których dotąd jeszcze nie mówiliśmy, a muszę przyznać, że to nie jest rzecz łatwa, dlatego, że ta sprawa pod różnymi postaciami wchodziła na porządek dzienny obrad sejmowych w najróżniejszych splotach wypadków i dziś naprawdę już niewiele jest do dorzucenia, jeżeli ktoś nie chce się powtarzać.

Proszę Panów, jednak zanim powiem Panom pewne rzeczy, które chce Panom zakomunikować, nie mogę przejść do porządku nad głównym motywem, nad głównym tonem, który przebiegał w przemówieniu p. referenta. P. referent wywołał przed oczyma Panów mniemanie, jakoby kwestja niezawisłości sędziowskiej była istotnie podstawą jakiejś walki w Polsce. To jest błędne przesądzenie. Niema w Polsce walki o niezawisłość sędziowską. Wszystkie strony stoją na stanowisku, że niezawisłość sędziowska jest podstawą wymiaru sprawiedliwości w Polsce. Idzie tylko o to, czy ta niezawisłość nie została podważona w prawie, które jest przedmiotem obecnej nowelizacji.

P. referent przytoczył szereg dat historycznych i powoływał się na sądownictwo dawnej Polski. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności ja również kiedyś zajmowałem się historją prawa polskiego i zdaje mi się, że aczkolwiek istotnie nasze instytucje państwowe są piękne i wyrastają ponad epokę w wielu wypadkach, jednakże w praktyce myśmy niezawisłego sądownictwa w dobie przedrozbiorowej nie posiadali. Ja tej tezy uzasadniać szerzej nie będę, ale zdaje mi się, że wszyscy historycy prawa polskiego są zgodni co do tego. Jeżeliśmy chcieli się oprzeć na pewnych cytatach, dość luźno wyrwanych z różnych aktów konstytucyjnych, jakie były tu przytaczane przez p. referenta, a w szczególności tych, które dotyczą okresu tworzenia państwowości polskiej w świetle doktryny państwowych Napoleona, to Panowie przecież doskonale wiedzą, że Napoleon nie był tym, przy którym jakakolwiekby, poza jego własną, niezawisłość mogłaby się rozwijać.

Gdybym chciał stosować tę samą metodę, mógłbym Panom przytoczyć również jeden z przepisów dekretu o ustroju sądów powszechnych, to jest art. 79, który powiada, że sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu sędziowskiego niezawisli i podlegają tylko ustawom. A więc gdybym chciał operować cytatami, mógłbym odeprzeć argumenty p. referenta i powiedzieć, że u nas będzie na podstawie tego przepisu zagwarantowana rekojmia niezawisłości sędziowskiej.

Długo czekałem, słuchając pięknego przemówienia p. referenta, by konkretnie dowiedzieć się, w czym się wyraża zachwianie niezawisłości sędziowskiej w naszym dekrete. Pan referent powołał się w zasadzie tylko na dwa punkty, ja chciałem mówić już o trzech punktach. (P. Lieberman przerwał). Tych punktów, które są w drukowanym sprawozdaniu, nie poruszam, ograniczam się w tej chwili do materji słownej, bo nie mogę, Panie Referencie, załatwiać jednocześnie obu tych przedmiotów.

Otóż powołuje się pan referent na to, że temi właśnie artykułami, temi przepisami, które doprowadzają do zachwiania niezawisłości sędziowskiej, są dwa przepisy: pierwszy to jest przepis art. 87, a drugi to jest przepis art. 284. Cóż te przepisy mówią, gdzie jest to zachwianie niezawisłości sędziowskiej? Przepis art. 87 mówi tylko tyle, że sędzią poza tym, który się poświęcił zawodowi sędziowskiemu od początku, od aplikacji, może być także i inny prawnik, który nie był sędzią od samego początku, a więc może być tym sędzią prawnik, który musi oczywiście ukończyć studia prawnicze, który musi odbyć przepisaną aplikację, zdać przepisany egzamin, a więc posiadać wszystkie te same kwalifikacje, jakie posiada i sędzią, z tą tylko różnicą, że może nie być od początku sędzią. A więc może być nim adwokat, może być sędzią także i profesor prawa, może być także wojskowy sędzią, który się poświęca sądownictwu tylko w nieco odmienną gałąź, może być także prawnik, który po odbyciu aplikacji i zdaniu egzaminu sądowego poświęcił się praktyce administracyjnej. Przewszystkiem nie może być mowy o tem, ażeby tego rodzaju przepis był sprzeczny z Konstytucją albo z zasadą nieusuwalności i niezawisłości sędziowskiej. Konstytucja tego rodzaju postanowienia nie zawiera. A więc już musimy ograniczyć tę materję nie do kwestji zasadniczej zgodności lub sprzeczności z Konstytucją, ale tylko do materji celowości, czy jest rzeczą celową, ażeby prawnik, który się poświęca innej dziedzinie pracy prawnej, mógł w pewnym okresie życia wejść do sądownictwa. Ja tej kwestji poruszać nie będę,

dlatego, że i p. referent nie poruszył tej kwestji z tego punktu widzenia; przytoczył ten argument na stwierdzenie swojej tezy, że w ten sposób przez ten artykuł została zachwiana nieusuwalność i niezawisłość sędziowska, zagwarantowana Konstytucją. Zdaje mi się, że pod tym względem ten argument p. referenta mnie przynajmniej nie może przekonać, a z całą dobrą wolą odnoszę się do wywodów p. referenta.

Pozatem jest przytoczony art. 284. Istotnie jest to jeden z artykułów, co do którego mogą być różne opinie co do jego rozciągłości. Ale, proszę Panów, ja w dalszym ciągu utrzymuję, że ten artykuł jest zupełnie w zgodzie z Konstytucją; jest on oparty na art. 78 ust. 2 Konstytucji, czemu zresztą daje wyraz i p. referent w swoim referacie dlatego, że chce ustalić interpretację art. 284, powiada, że należy postanowienia tego artykułu rozumieć, że one są zawarte w ramach tych uprawnień, które wynikają z Konstytucji. A więc p. referent sam stwierdza, że co do art. 284, dającego prawo władzy mianującej, a więc Prezydentowi Rzeczypospolitej, względnie Ministrowi Sprawiedliwości, jeżeli idzie o sądy grodzkie, przenoszenia sędzię z miejsca na miejsce lub w stan spoczynku, znowu nie może być mowy o niekonstytucyjności tego przepisu.

Pozatem ja nie spotkałem się podczas długich obrad, które toczyły się nad projektem noweli, z żadnym argumentem, z przytoczeniem żadnego konkretnego wypadku, gdzieby mogło być udowodnione, że prawo o ustroju sądów powszechnych w naszej pierwotnej redakcji jest niezgodne z Konstytucją.

Proszę Panów, chciałem się wytłomaczyć, dlatego tę sprawę, która podczas sesji ostatniej kilka zaprzęta uwagę Panów pod najróżniejszymi postaciami, postawiłem na porządku dziennym? Otóż załatwienie tej sprawy musiałem uważać za swój obowiązek. Panowie uchwalili wprowadzić na poprzednim Sejmie ustawę o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy. (Głos na lewicy: Niestety). Otóż art. 1 tej ustawy ma następujące brzmienie — ja będę czytał tylko to, co nas obchodzi w danym wypadku: — „Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy w zakresie” — tu są wymienione różne dziedziny, między innymi wymienione jest uprządkowanie stanu prawnego w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości. Więc ustawodawca sejmowy z 1926 r. uważał, że stan rzeczy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości jest taki, że wymaga rychłego uporządkowania i dlatego przekazał załatwienie tej sprawy do trybu prostszego, to jest w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z mocą ustawy.

Wszedłem do Ministerstwa w listopadzie 1926 roku, w kilka tygodni, czy w kilka miesięcy po uchwaleniu ustawy o pełnomocnictwach, dlatego też zastanawiając się nad tem, co jest pierwszym moim obowiązkiem, uważałem, że jest pierwszym moim obowiązkiem załatwienie tej sprawy. Wprawdzie historycznie tak się rzecz rozwijała, że przy powstawaniu odradzającego się Państwa Polskiego pierwszą dziedziną, pierwszą gałęzią administracji, która się odrodziła, jest właśnie wymiar sprawiedliwości, ale w dalszej praktyce okazało się, że ta dziedzina administracji państwowej ostatnią dobiega do unifikacji. Już w całym szeregu dziedzin mamy zuniifikowane formy prawne, nie mieliśmy ich w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości. Panowie doskonale zdają sobie sprawę, jak to jest dotkliwie odczuwane przez ludność, która bardzo często nie umie sobie poradzić, bo o miedzę są odmiennie formy.

Wysoka Izbo, zastanawiam się nad kwestją, czy się należy wywiązać z tej pracy? Trudno mi robić bilans wszystkich plusów, które są osiągnięte, ale podkreślę najistotniejsze.

W pierwszym rzędzie uzyskaliśmy jednolite formy ustrojowe. Przy tej okazji załatwiliśmy szereg innych spraw, które niewątpliwie stwarzają jaśniejsze i łatwiejsze do opanowania przez ludność formy. Mianowicie, wprowadziliśmy, wyprzedzając w pewnej mierze procedurę cywilną i karna, jednolitą właściwość przedmiotową, mianowicie ustanowiliśmy, że ratione valoris wszystkie sądy rozpoznawać będą sprawy do 1000 zł. Do dnia 1 stycznia ta właściwość była odmienna, w pewnych dzielnicach mieliśmy właściwość 1000 zł, w innych 500 złotych.

Pozatem ustawodawca musiał dążyć, aby przy okazji tak dużej reformy osiągnąć pewne usprawnienie wymiaru sprawiedliwości. Nie chcę w tej chwili tej kwestji analizować, wiele przyczyn się składa na to, dlatego w sądownictwie jest dużo zaległych spraw, dlatego niejednokrotnie trzeba czekać długie miesiące, a nieraz i lata, ażeby osiągnąć wyrok. Oczywiście, sądzę, że umiałbym wyjaśnić Panom przyczyny, któreby nie obciążały winą żadnego z czynników poprzednich, — w tej chwili jednak nie chcę poruszać tej sprawy — ale — pominawszy usprawnienie — należało stwierdzić, że ten stan rzeczy jest niepożądanym, i należało dążyć do tego, aby go w jakikolwiek sposób zmienić. Poświęciliśmy temu zagadnieniu jeden przepis, mianowicie art. 273,

przekazując w okresie 10-letnim sprawy do wysokości 10.000 zł. od kompletów trzysobowych — kompletem jednoosobowym, uważając zresztą tego rodzaju przepis tylko jako przejściowy. Ustalony w ustawie 10-letni okres trwania tego przepisu ma na celu jak najszybsze zlikwidowanie zaległości.

Proszę Panów, wreszcie sądzę, że to nie będzie przesadą — bo ja chcę z Panami rozmawiać poważnie — jeżeli powiem, że po raz pierwszy została w tem prawie założona realna podwalina niezawisłości sędziowskiej. Pan Referent był laskaw w swoim przemówieniu, w tym punkcie bardzo obiektywny, ten moment podkreślić. Istotnie, realizowanie zasady niezawisłości sędziowskiej, wyrażone w art. 77, po raz pierwszy nastąpiło w dekrete Prezydenta Rzeczypospolitej. Panowie wiedzą, że mieliśmy do tej pory różne systemy, nie mieliśmy tej instytucji, która jest uważana przez stan sędziowski jako najwyższe zgromadzenie ogólne sędziów. Nie mieliśmy zgromadzenia sędziów w tej formie i z temi uprawnieniami, jakie są dziś, w żadnej z trzech dzielnic, bo aczkolwiek w b. dzielnicy rosyjskiej istniały ogólne zgromadzenia, to jednak na podstawie szczegółowych studiów, które przeprowadziłem w związku z zbadaniem nietyko poszczególnych tekstów, ale i motywów, bardzo dokładnie, obszernie i bardzo porządnie prowadzonych — muszę stwierdzić, że uprawnienia ogólnych zgromadzeń z czasów poprzednich, z czasów rosyjskich, miały tylko głos doradczy, podczas gdy w tej ustawie mają głos wiążący. Proszę Panów, zgromadzeń ogólnych nie było zupełnie w dwóch innych dzielnicach, w b. dzielnicy pruskiej i w b. austriackiej. Panowie prawdopodobnie sobie przypominają, bo to jest przecież niedaleka przeszłość, z przed pierwszego stycznia obecnego roku, że w b. dzielnicy pruskiej, na podstawie prawa tam obowiązującego, sędziów mianował nawet Prezydent Rzeczypospolitej, tylko Minister Sprawiedliwości, jeżeli idzie o sędziów — powiemy — sądów okręgowych. To samo miało miejsce w sądach b. dzielnicy austriackiej.

Następnie kwestja podziału czynności — jedna z rzeczy, która również zawiera w sobie pewne momenty, wiążące się z pojęciem niezawisłości, — nie była oddana ogólnemu zgromadzeniu. Od chwili wejścia w życie tej ustawy te wszystkie momenty, stanowiące jedną z najistotniejszych rekojmii niezawisłości sędziowskiej, dopiero od 1 stycznia zaczęły obowiązywać. W tym stanie rzeczy, sądzę, żeśmy po raz pierwszy realnie wyrazili w ustawie praktyczne zastosowanie zasady, umieszczonej w art. 77 Konstytucji, a mówiącej o niezawisłości sędziowskiej.

P. referent życzy sobie, ażebyśmy zajął się także jego pisemnem sprawozdaniem. Chcę przejść do jednego punktu, a mianowicie do punktu, w którym p. referent oświadcza, że po ukazaniu się tego rozporządzenia podniósł się krytyka bardzo ostro i przytacza m. in. rozprawę p. sędziego Mogilnickiego, prezesa Czerwińskiego i sędziego Jamonty. Ja mam pod ręką te rzeczy. Nie mogę zaprzeczyć, że istotnie w okresie tworzenia się tej ustawy podnosiły się ostre krytyki co do zamierzeń. Jednak muszę tu stwierdzić, że po wydaniu tej ustawy, po wydaniu tego dekretu, ta fala właśnie, która nabrzmiała w okresie prac przygotowawczych, całkowicie upadła, co zresztą nie wyłącza możliwości istnienia jakichś szczególnych rozpraw, szczególnie krytycznie czy złośliwie usposobionych.

Do takich rozpraw, szczególnie złośliwie usposobionych do tej ustawy, należą rozprawa p. Prezesa Sądu Najwyższego Mogilnickiego, zacytuowana: Niezawisłość sędziów w nowym ustroju sądownictwa. Na str. 4 autor powiada, że będzie się starał być obiektywnym. To jest bardzo znamienne. Mnie w tej chwili naprawdę nie idzie o momenty retorycznych efektów; ktoś, kto się stara być obiektywnym, stwierdza jednocześnie, że to przychodzi mu z trudnością, że obiektywizm jego nie wpływa z naturalnej potrzeby. On musi się starać być obiektywnym. Otóż w takim nastroju usiłowania być obiektywnym napisana jest cała rozprawa. Ale w tej rozprawie tego najostrejszego krytyka znajdują się ustępy jasne. Pan referent musi mi wybaczyć, że będę jednostronny, ale to dlatego, że jesteśmy prawnikami i trochę jesteśmy przyzwyczajeni do procesu kontradyktoryjnego. Pan mnie oskarża, ja się bronie. Pan zaciemnia te jasne plamy, ja muszę te jasne plamy podkreślić. Idzie mi o to, że w tej krytycznej rozprawie znajdują Panowie te jaśniejsze momenty.

Ja je przytoczę. Powiada autor: „Zacznijmy od dobrych stron.” — Stwierdza zatem, że są dobre strony. — „A więc przedewszystkiem podkreślić należy dobrą stronę rozporządzenia, polegającą na tem, że wprowadziło zasadę, nie wszędzie jeszcze przyjętą, że Minister Sprawiedliwości przedstawia Prezydentowi do nominacji kandydatów, wskazanych przez sądy. Zasada ta jest wprowadzić, jak zobaczycy niżej, w znacznej mierze ograniczona i uszczuplona, zwłaszcza, gdy chodzi o najbliższy okres, — mowa jest o art. 294,

który mówi o okresie przejściowym, — niemniej przeto zasadą pozostając. Pierwsze wprowadzenie tego systemu w państwo, które go dotychczas, przynajmniej ustawowo, nie znało, stanowiłoby doniosły krok naprzód, daje poważną podstawę do stworzenia w dalszej przyszłości sądów rzeczywiście niezawisłych. Proszę Panów, ten najostrejszy krytyk jednakże nie waha się powiedzieć, że to prawo stwarza po raz pierwszy w Polsce podstawę dla wprowadzenia sądów rzeczywiście niezawisłych.

Na innej stronie — na stronie 17 — pan Mogilnicki powiada: „Do dobrych stron omawianego rozporządzenia należy dalej wprowadzenie w życie zasady immunitetu sędziowskiego, zawartej w art. 79 Konstytucji. Zasada ta, acz przez Konstytucję wyraźnie proklamowana i nie napatykująca sprzeciwów z niczyjej strony, nie mogła jednak być zrealizowana należycie wobec braku odnośnej ustawy wykonawczej”.

A dalej powiada: „Otoż za dobrą stronę omawianego rozporządzenia uważać należy przepis, zawarty w jego art. 81, w myśl którego po osiągnięciu sędzię do odpowiedzialności karnej tudzież pozbawienie go wolności uzależniono od zgody właściwego sądu dyscyplinarnego i temuż sądowi nadano prawo żądania niezwłocznego uwolnienia sędzię, aresztowanego wobec schwywania na gorącym uczynku”.

Wreszcie jeszcze cytata: „Rozporządzenie o ustroju sądów powszechnych stanowi podwalinę ujednostajnienia sądownictwa w całej Rzeczypospolitej. Za nim idzie rozporządzenie z 19 marca 1928 r., wprowadzające jednolity dla całego Państwa kodeks postępowania karnego”.

A dalej autor powiada: „Zaznaczę tylko, że projektami temi zajmowali się wszyscy po kolei ministrowie, ale żaden z nich nie zadowolili się pracą poprzedników, każdy, zaraz po objęciu stanowiska, zabierał się do przerabiania projektów i przerabiał je tak długo, aż póki nie przestał być ministrem. A następny zaczynał od początku z tym samym rezultatem. Zasługą p. ministra Meysztowicza jest to, że umiał rozpocząć dzieło doprowadzić do końca”.

Jednak jakąś zasługę widział p. prezes Mogilnicki. Muszę się zająć po kolei tymi autorami, na których p. referent w sprawozdaniu swoim się powołał.

Następnym z kolei autorem jest prezes Czerwiński. Miałem już zaszczyt z okazji budżetu przytoczyć Panom pewne ustępy z wywiadu, a mam w tej chwili jego rozprawę: „Ustrój sądów powszechnych”. Adolf Czerwiński, prezes sądu apelacyjnego we Lwowie, człowiek, który wskutek przyniesienia kranowego wieku ustawowego musi przejść w stan spoczynku, a więc człowiek, co do którego obiektywizmu nie może nikt mieć wątpliwości — w związku z tem, o czym wspominał p. referent w swoim referacie — pisze, co następuje:

„Na zakończenie pozwalam sobie uczynić pewną uwagę: W różnych czasopiśmiech pojawiła się o niniejszym rozporządzeniu krytyka nierozważna, zbyt surowa, zarzucająca rozporządzeniu tendencję zupełnego zniesienia niezawisłości sędziowskiej. Wyrwano pewne przepisy z całokształtu dekretu i bez związku z innymi poddano je fałszywej złośliwej krytyce. Krytyka taka ma się z celem i poniża tylko w oczach ludności powagę prawa i władzy. (Oklaski na ławach B. B. Głos: Bravo). Jak nierozważna jest ta krytyka, przytoczę dla przykładu, że w jakimś piśmie uznano przepis dekretu, że „minister może sędziemu wbrew woli delegować do innego sądu na trzy miesiące w ciągu trzech lat, za jawne naruszenie niezawisłości sędziowskiej”. To jest cytata z rozprawy p. Czerwińskiego. „Zarzut pobawiony wszelkiej podstawy, gdyż przepis ten nie tylko nie narusza w niczem niezawisłości sędziowskiej, lecz przeciwnie, jak to wyżej zauważyłem, idzie w tym wypadku za daleko w uwzględnianiu niezawisłości sędziowskiej”. Proszę Panów, postawiony jest zarzut, że posłaliśmy za daleko. Istotnie, trudno jest z tych opinii luźnych wywnioskować, gdzie właściwie leży jądro rzeczy i w dalszym ciągu myśl bardzo interesująca: „Niezawisłość sędziowska przyznano stanowi sędziowskiemu niejako jakiś przywilej osobisty, lecz jako konieczny warunek bezstronnego wymiaru sprawiedliwości. Jeśli zatem dany przepis dekretu ma na względzie dobro wymiaru sprawiedliwości, tam o ograniczeniu niezawisłości sędziowskiej mówić nie można”.

Proszę Panów, to jest bardzo znamienne głos, głos poważnego prawnika, znanego niewątpliwie bardzo wielu z pośród Panów, co do którego obiektywności nie może być najmniejszej kwestji, a który jednocześnie uchodzi za doskonałego znawcę w tej dziedzinie, której poświęcił całe swoje długie życie.

Był również dany wywiad przez p. Czerwińskiego w „Gazecie Lwowskiej” w dniu 1 stycznia. Ja przy okazji debaty budżetowej przeczytałem Panom jeden ustęp najistotniejszy. Mam szereg ustępów innych, w każdym razie nie chcę przeciążać cierpliwości i uwagi Panów. Chcę nadmienić, że ten wywiad dla mnie ma to szczególne

znaczenie, że się ukazał pierwszego stycznia 1929 roku, a więc już po wyczerpaniu i po zamknięciu dyskusji publicznej, która się odbywała na ławach prasy prawniczej. Jednak ten wywiad jest wielce optymistyczny. Umieszczony jest on w pierwszym numerze „Gazety Lwowskiej” z roku bieżącego.

Wreszcie jest powołanie się p. referenta na rozprawę p. sędziego Jamontta. W niej również znajduje się szereg ustępów, z których jeden Panom odczytałem: „Na wstępie przyznać trzeba, że pod względem techniki i estetyki prawnej stoi ono (rozporządzenie) nieskończenie wyżej, od tych niezliczonych, na kolanie pisanych, ustaw sezonowych, które tworzą chaos w naszym ustawodawstwie i wymagają coraz gwałtowniej gruntowego uporządkowania, poprawienia i uproszczenia”.

Redakcja rozporządzenia o Ustroju Sądów Powszechnych naogół jest dobra, z wyjątkiem kilku artykułów zredagowanych fatalnie, prawdopodobnie na poczekaniu. Polscyżony jest bez zarzutu. Terminologia ścisła. Niema dwuznaczności i synonimów. Gdy większość ustaw naszych choruje na jakąś manję przewidywania wszystkich możliwych do pomyślenia wypadków, nawet takich, co w praktyce nigdy się nie zdarzają, twórcy rozporządzenia o ustroju Sądów Powszechnych stworzyli ustawę jędrną, krótką, obejmującą zasady, nie zaś poszczególne casusy”.

Proszę Panów, tak się wyraża o tej ustawie jeden z krytyków, o których mówił w swoim referacie pan sprawozdawca. Ale jak dalece różnice mogą być poglądy na poszczególne kwestje, to niech mi wolno będzie jeszcze jedną cytate tutaj przytoczyć. Jest to cytata z książki, która nie miała szczęścia przejść do naszej dyskusji do tej pory, to jest książka prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego Stanisława Gołęba, a nosi tytuł: „Wymiar sprawiedliwości wśród zarzutów”. Na stronie 13-tej książki jest poruszone pewne zagadnienie: „Projekt t. zw. pragmatyki sędziowskiej, nad którym toczyły się od dość dawna obrady sejmowe, przydzielł ogólnym zgromadzeniem sędziów prawo wskazywania kandydatów na opróżnione stanowiska sędziowskie”. Więc ta kwestja, która jest uważana jako główna podstawa, jako wykładnik niezawisłości sędziowskiej, jest tak przez profesora Gołęba omawiana — a odnosi się on do tej rzeczy w sposób krytyczny. Ogólne zgromadzenie sędziów ma prawo wskazywania kandydatów na opróżnione stanowiska sędziowskie, tak, iż Ministerstwo Sprawiedliwości — wedle tego projektu — mogłoby tylko jednego z tych kandydatów przedstawić do mianowania Prezydentowi Rzeczypospolitej.

Otoż co do tej sprawy jest p. prof. Gołąb następującego zdania: „Czy nie chodzi tu prosto o kooptowanie sędziów przez nich samych, czy przedstawianie kandydatów, wiążące Ministra Sprawiedliwości, jest czemś innym, jak niezręcznie zamaskowaną samoobieralnością? Ma to być rzekomo gwarancją zasady niezawisłości sędziowskiej, podczas gdy w rzeczywistości miesza się z tą zasadą niepotrzebnie, a nawet szkodliwie kwestję powoływania sędziów. Sędziowie są niezawisli tylko w wymiarzeniu sprawiedliwości; sprawy nominacyjne, jako dziedzina administracji, w grę tu nie wchodzi zupełnie”.

Otoż, jak Panowie widzą, gdybyśmy chcieli pójść na takie teoretyczne i akademickie analizy tych postanowień, to niewątpliwie moglibyśmy znaleźć argumenty w literaturze prawniczej, dotyczącej tego przedmiotu, i za tezami p. Referenta i za moimi tezami.

Zresztą, proszę Panów, ja muszę się powołać jeszcze na jeden autorytet, zdaje mi się, że zrobię to w zgodzie z p. Referentem, mianowicie p. Referenta. Na Komisji Prawniczej p. Referent niejednokrotnie podkreślał, że uważa ten dekret za pożądany, dobry i uzasadniony, że dlatego tylko nowelizuje się ten dekret, że się nie chce go uchylić, bo gdyby był zły, to byłaby na to droga inna. A więc dekret zły nie jest, ale jednocześnie dekret się nowelizuje. Ja już na połączonych Komisjach Sejmu i Senatu ex re zdawania sprawozdania przez Komisję Kodyfikacyjną poruszyłem to zagadnienie nowelizacji. Proszę Panów, potrzeby nowelizacji nie uważam za wady ustawy, jest ona tylko wyrazem pewnej ewolucji poglądów. Jeżeli ta nowelizacja jest robiona przez te same czynniki, które stworzyły ustawę lub jest wyrazem odmiennego ujmowania zagadnienia, to nie znaczy się, że ustawa jest zła, tylko że zagadnienie inaczej jest ujęte.

Jeżeli, Proszę Panów, p. Referent podkreśla, że z pośród 300 artykułów trzeba było znnowelizować aż 75, to nie oznacza to, że te 75 artykułów są złe. Jeżeliby Panowie rozpatrywali punkt po punkcie, to jeżeli idzie o błędy, o których również p. Referent wspominał, że Rząd sam się do nich przynależał, przekonaliby się, że tych rzeczy niema, tylko są odmienne ujęcia. Niema takiego zagadnienia ustawodawczego, któreby mogło być wyłożone w jakiejś określonej formie, a nie mogłoby być ujęte w odmiennym formie. Nowelizacja, która jest przedmiotem dzisiejszej debaty, nie jest poprawieniem błędów, tylko innem, odmiennym ustosunkowaniem się do poszczególnych za-

gadnic, które są przedmiotem tej nowelizacji. Panowie wiedzą, członkowie Komisji to stwierdzają, że Rząd od samego początku poszedł na najbardziej rzeczową pracę, tak dalece, że może chyba bez przesady stwierdzić wobec Panów, którzy brali udział w komisji i mogliby zaprzeczyć temu, że w tym akcie nowelizacyjnym jest również bardzo wiele pracy Ministerstwa Sprawiedliwości dlatego, że wiele poczynał i myśli, które były wyłożone przez członków komisji, przeszło do nowelizacyjnych przepisów w formach redakcyjnych, które my, mając do czynienia z tym przedmiotem, przygotowywaliśmy lub sugerowaliśmy, aby była przyjęta. W tym stanie rzeczy jest rzeczą naturalną nowelizacja, zwłaszcza, jeżeli się po raz pierwszy spotyka czynnik rządowy z czynnikami sejmowymi. Ja, jak do tej pory, w jak najbardziej rzeczowy sposób pracowałem w zakresie tej noweli i chcę tę pracę doprowadzić do końca. Odnosnie 75 artykułów, które nowela obejmuje, co do 40 nie podnosimy żadnych sprzeciwów, a pozostałe artykuły Rząd dzieli na dwie kategorie; na kategorie przepisów, które w rozumieniu Rządu byłoby niepożądane, i na takie, co do których Rząd uważa, że są gorszym ujęciem rzeczy, niż to, które jest w pierwotnym dekrete. Zgłoszę odpowiednie wnioski przy rozprawie szczegółowej albo osobicie, albo przez generalnego referenta tej sprawy w Ministerstwie Sprawiedliwości p. Kuczyńskiego i będę w dalszym ciągu naszego stanowiska w szczegółowej dyskusji bronił”.

CEDULA URZĘDOWA Giełdy Pieniężnej w Warszawie

Nr. 60

z dnia 13 marca 1929 r.

Notowania w złotych.

W a l u t y.

a) Bilety bankowe.

Belgi belgijskie —, Dinary jugosłowiańskie —, Dolarj Stanów Zjednoczonych —, Dolary kanadyjskie —, Floreny holenderskie —, Franki francuskie —, Franki szwajcarskie —, Funty angielskie —, Funty tureckie —, Jeny japońskie —, Korony czesko-słowackie —, Korony duńskie —, Korony norweskie —, Korony szwedzkie —, Lei rumuńskie —, Liry włoskie —, Łaty łotewskie —, Marki estońskie —, Marki fińskie —, Pengö węgierskie —, Pesety hiszpańskie —, Szylingi austriackie —.

b) Czeki i wpłaty.

London 43,29³/₄—43,40—43,19¹/₂, New-York 8,90—8,92—8,88, Paryż 34,83³/₄—34,92³/₄—34,74³/₄, Praga 26,40³/₄—26,46³/₄—26,34³/₄, Szwajcaria 171,52—171,95—171,09, Wiedeń 125,27—125,58—124,96, Włochy 46,73—46,84—46,62.

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.

Papieru procentowe.

Papieru procentowe w złotych w zlocie.

w procentach nominalu

7¹/₂ L. Z. Państwowego Banku Rolnego 83,25
8¹/₂ L. Z. Państw. Banku Rolnego 94,00.
7¹/₂ L. Z. Banku Gospodarstwa Krajowego 83,25.
7¹/₂ Obligacje Banku Gospodarstwa Krajowego 83,25.
8¹/₂ L. Z. Banku Gospodarstwa Krajowego¹) 94,00.
8¹/₂ Oblig. Banku Gosp. Krajowego¹) 94,00.

Listy Zastawne i Oblig. w walucie zagranicznej.

8¹/₂ L. Z. Tow. Kred. Ziemi. w Warsz. ser. 1924 r. 95,75.

Papieru procentowe państwowe.

5¹/₂ Państwowa Pożyczka Konwers. 67,00.5¹/₂ Konwers. Pożyczka Kolej. 1926 r. 59,00.10¹/₂ Pożyczka Kolejowa 102,50.

w złotych

4¹/₂ Prem. Poż. Inwestycyjna 111,50—112,75.5¹/₂ Pożyczka Premijowa ser. II 1926 r. 93,50—93,25.

Listy Zastawne.

4¹/₂ Tow. Kred. Ziemi. 49,25—49,59.5¹/₂ Tow. Kred. m. Warszawy 52,25—52,59.8¹/₂ Tow. Kred. m. Warszawy 69,75—70,20.5¹/₂ Tow. Kred. m. Łodzi 49,00.8¹/₂ Tow. Kred. m. Łodzi 63,00.8¹/₂ Tow. Kred. m. Piotrkowa 58,50—58,25.10¹/₂ Tow. Kred. m. Siedleck 70,25—70,50.

Akcje notowane w złotych za 1 akcję.

Bank Handlowy w Warszawie XIII-XIV em. 120,00.

Bank Polski 173,00—172,25—172,50, Bank Zw. Sp.

Zarobk. w Poznaniu seria C ● 85,00, Zakłady Chem.

m. Ludwik Spiess i Syn 255,00, Elektr. Okręg. w Za-

głębiu Dąbrowskim I-II em. 105,00, Towarzystwo „Elek-

tryczność” 74,00, Warsz. Tow. Fabr. Cukru 39,00,

Tow. Fabr. Port. Cem. „Lazny” 8,25, Przem. M. L. „Lil-

pop. Rau i Loewenstein” 35,50, Wielk. Piec. i Zakł.

Ostrowieckich seria a 97,00, I-II em. seria b 97,00,

Starachowickie Zakł. Górnicze ● 31,50, Zjednoczone Bro-

wary Warszawskie p. f. Habersbusch i Schiele 226,00.

*) Zgodnie z ustawą monetarną w/g rozporządze-

nia Prezydenta Rzpl., załączonego do rozporządze-

nia Min. Skarbu z dn. 23/IV—1924 r. (Dz. Ust. Nr. 37 poz.

401 z 1924 r.).

● oznacza, że spółka akcyjna posiada akcje uprzy-

wilejowane, nie dopuszczone do obrotów giełdowych.

*) Gwarantowane przez Skarb Państwa.

Publikacje urzędowe.

SPROSTOWANIE.

W ogłoszeniu postanowienia „Spółki Akcyjnej, Dom Handlowo - Przemysłowy, Franciszek Fuchs i Synowie”, umieszczonym w dn. 5 marca r. b. w Nr. 53 „Monitora Polskiego”, punkt I winien brzmieć:

na powiększenie kapitału zakładowego Spółki o zł. 200.000, czyli do zł. 3.600.000 drogą IV emisji, a nie III-ej, jak mylnie wydrukowano.

Z MINISTERSTWA ROBÓT PUBLICZNYCH.

OBWIESZCZENIE

Na zasadzie § 15² Rozporządzenia z dnia 20 maja 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 441) Ministerstwo Robót Publicznych podaje do wiadomości, że w dniu 15 listopada 1928 r. zostało nadane gminie miejskiej Żerków, województwo Poznańskie, uprawnienie rządowe Nr. 77 na Zakład Elektryczny w Żerkowie.

Ważniejsze postanowienia uprawnienia brzmią, jak następuje:

§ 1. Niniejszem nadaje się uprawnionemu prawo wytwarzania i rozdzielania energii elektrycznej w celu zawodowego jej zbytu na obszarze, objętym dzisiejszymi granicami gminy miejskiej Żerków, powiat Jarociński, województwo Poznańskie, oraz, o ile nie stana temu na przeszkodzie uprawnienia innych osób, na obszarach, które będą w przyszłości przyłączone do gminy miejskiej Żerków.

§ 3. Uprawnienia udziela się na okres trzydziestu (30) lat, licząc od dnia nadania uprawnienia, t. j. od dnia piętnastego (15) listopada tysiąc dziewięćset dwudziestego ósmego (1928) roku.

§ 25. Minister Robót Publicznych wyznaczy władzę nadzorczą, która sprawować będzie nadzór nad wykonaniem warunków nadanego uprawnienia i do której interesowani mogą się odwoływać w kwestiach spornych.

§ 44. Koszty, związane z wykonaniem przyłączenia odbiorcy, licząc od punktu przyłączenia do sieci aż do głównych bezpieczników włącznie, ponosi całkowicie uprawniony, o ile długość tego przyłącza nie przekracza poza linią regulacyjną ulicy lub drogi dwóch (2) metrów przy sieci podziemnej i dziesięciu (10) metrów przy sieci naziemnej; w przeciwnym razie odpowiednią nadwyżkę kosztów, obliczoną na zasadzie cen, zatwierdzonych przez władzę nadzorczą, ponosi odbiorca.

§ 75. Maksymalna opłata za energię elektryczną wynosi:

a) na niskim napięciu dziewięćdziesiąt (90) groszy za kilowatogodzinę dla światła i czterdzieści pięć (45) groszy za kilowatogodzinę dla siły.
Dla drobniejszych urządzeń do 120 watów mocy przyłączonej — uprawniony może za zgodą odbiorcy stosować opłaty ryczałtowe. Opłata ryczałtowa wynosi od urzadzania do 40 watów włącznie w miesiącach: lutym, marcu, kwietniu, sierpniu, wrześniu i październiku trzy złote (3 zł. 00 gr.) miesięcznie; w maju, czerwcu i lipcu jeden złoty dziewięćdziesiąt groszy (1 zł. 90 gr.) miesięcznie, a w listopadzie, grudniu i styczniu trzy złote dziewięćdziesiąt groszy (3 zł. 90 gr.) miesięcznie i zwiększa się o jedną czwartą (¼) część tej kwoty za każde następane 10 watów mocy przyłączonej.

§ 75. Od każdorazowo w rzeczywistości pobieranych opłat maksymalnych uprawniony udzielać będzie odbiorcom opustów zależnie od ilości godzin użytkowania przyłączonych odbiorników.

§ 79. Za wynajem liczników uprawniony może pobierać miesięcznie: za licznik do trzech (3) amperów — jeden złoty (1 zł. 00 gr.), do pięciu (5) amperów — jeden złoty dwadzieścia groszy (1 zł. 20 gr.), do dziesięciu (10) amperów — jeden złoty pięćdziesiąt groszy (1 zł. 50 gr.), do piętnastu (15) amperów — jeden złoty osiemdziesiąt groszy (1 zł. 80 gr.).

Za liczniki dla większego natężenia prądu opłata będzie ustanawiana na mocy porozumienia z odbiorcą. W braku porozumienia wysokość opłaty ustala władza nadzorczą.

Za wynajem ograniczników prądu, ustawianych u odbiorców ryczałtowych, liczy się miesięcznie pięćdziesiąt (50) groszy.

Kwoty wyszczególnione w niniejszym paragrafie rozumieją się przy cenie 1 grama czystego złota, podanej w § 80, i zmieniają się proporcjonalnie do tej ceny.

§ 80. Maksymalne opłaty za energię elektryczną, przewidziane w § 75, jak również kwoty pieniężne, wyszczególnione w §§ 50, 61 i 93, obowiązują:

a) przy cenie węgla trzydzieści pięć złotych trzydzieści groszy (35 zł. 30 gr.) za tonne,

b) przy kosztach robocizny, których wysokość będzie ogłoszona przez Główny Urząd Statystyczny za okres czasu najbliższy daty nadania uprawnienia i

c) przy cenie czystego złota pięć złotych dziewięćdziesiąt dwa i czterdzieści cztery setne grosza (5 zł. 92,44 gr.) za 1 gram.

W razie zmiany ceny węgla, kosztów robocizny i ceny złota w stosunku do wyżej podanych wartości zasadniczych, wszystkie opłaty względnie kwoty pieniężne wymienione w §§ 50, 61, 75 i 93, ulegają, nie częściej jednak, jak w okresach miesięcznych, zmianie w ten sposób, że:

a) zmianie ceny węgla o jeden (1) procent odpowiadać będzie zmiana opłat o dwadzieścia pięć setnych (0,25) procentu,

b) zmianie kosztów robocizny o jeden (1) procent odpowiadać będzie zmiana opłat o dwadzieścia pięć setnych (0,25) procentu i

c) zmianie ceny jednego (1) grama czystego złota o jeden (1) procent odpowiadać będzie zmiana opłat o czterdzieści setnych (0,40) procentu.

Otrzymane — dla każdego czynnika oddzielnie — wartości zwwyżek lub zniżek opłat sumują się.

Jako cenę węgla przyjmuje się przeciętną cenę węgla grubego z głębokich kopalń Zagłębia Dąbrowskiego loco wagon na kopalni, ostatnio ogłoszona przez Główny Urząd Statystyczny.

Jako koszt robocizny przyjmuje się wysokość ustaloną i ostatnio ogłoszoną przez Główny Urząd Statystyczny przeciętnej dziennej zarobku niewykwalifikowanego robotnika dla miasta wojewódzkiego Poznania.

Jako cenę czystego złota przyjmuje się wartość 1 grama czystego złota, ostatnio ogłoszona przez Ministra Skarbu w „Monitorze Polskim”.

§ 80a. Zawarty w § 80 sposób określenia zmienności opłat może podlegać rewizji w okresach pięcioletnich, poczynając od dnia 1 stycznia 1930 r.

Rewizji dokonywa się w pierwszym kwartale każdego pięcioletnia w terminach i na zasadach wspólnych dla zakładów elektrycznych, dla których takie rewizje są przewidziane.

Rewizje zarządza Minister Robót Publicznych na wniosek władzy nadzorczej lub uprawnionego, zgłoszony przynajmniej na 3 miesiące przed upływem pięcioletnia.

Rewizji dokonywa władza nadzorczą wspólnie z uprawnionym; ustalona w drodze rewizji nowa zmienność opłat podlega zatwierdzeniu Ministra Robót Publicznych. W braku porozumienia pomiędzy władzą nadzorczą i uprawnionym decyduje Minister Robót Publicznych.

§ 80b. Maksymalne opłaty za energię elektryczną, przewidziane w § 75, zarówno, jak i wysokość opustów, określona w § 76, oraz wysokość opłat za liczniki, ustalona w § 79, mogą podlegać rewizji w okresach pięcioletnich, poczynając od 1 stycznia 1930 r. Obliczanie wysokości opłat będzie oparte na zasadach wspólnych dla zakładów elektrycznych, dla których takie rewizje są przewidziane.

Zarządzanie i dokonywanie rewizji odbywa się w sposób ustalony w ustępie 3 i 4 poprzedniego paragrafu, z tą jednak zmianą, że w braku porozumienia pomiędzy władzą nadzorczą i uprawnionym decyduje Minister Robót Publicznych po uprzednim wysłuchaniu — na ewentualne życzenie uprawnionych — opinii rzeczoznawcy lub rzeczoznawców z pośród członków Państwowej Rady Elektrycznej, a w razie jej rozwiązania z pośród znawców nie pozostających na służbie państwowej.

Koszty związane z powołaniem rzeczoznawców ponosi uprawniony. 5064-k

Licytacje.

Przetarg przymusowy.

Nieruchomość położona w Grabkowie, pow. Rawicz, w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Grabkowie, tom 44-h wykaz L. 106, na imię małżonków robotnika Jana Kwapisza i Tekli z domu Pietrzyk w Grabkowie jako współwłaściciele do równych części i praw, została dnia 30 kwietnia 1929 r. o godzinie 11-ej przed południem, wystawioną na przetarg w niniejszym Sądzie, pokój Nr. 3.

Nieruchomości Grabkowie, parcele 133/5, 134/6, 132/6, matrykuła 84, księga podatku budowlanego 12. Nieruchomość składa się z podwórza, pastwiska, roli z zabudowaniem o powierzchni 75 arów 88 m². Czysty dochód 6 tal. 39, o wartości użytkowej 36 mk.

Wzmiankę o przetargu wpisano do księgi wieczystej dnia 2 stycznia 1929 r.

Niniejszem zwraca się do wszystkich, których prawa w chwili zapisania wzmianki o przetargu nie były w księdze gruntowej uwidocznione, aby się z nimi zgłosili najpóźniej w dniu przetargu, przed wezwaniem do wnoszenia ofert, i prawa te uprawdopodobnili, gdyby wierzyciel im przeczł. W razie niezastosowania się do powyższego wezwania, prawa te przy oznaczeniu najniższej oferty nie zostaną wcale uwzględnione, a przy rozdziale ceny kupna dopiero po rozszczeniu wierzycieli i innych prawach.

Zaleca się na dwa tygodnie przed terminem podać na piśmie, albo do protokołu sekretarza sądowego, dokładne obliczenie swych roszczeń w kapitale, odsetkach kosztach wypowiedzenia i kosztach sądowego dochodzenia swych praw, oraz oznaczyć pierwszeństwo, którego się żąda.

Tych, którym służy prawo sprzeciwienia się przetargowi, zwraca się, aby przed udzieleniem przyznania targu postarali się o umorzenie lub zawieszenie postępowania, gdyż

inaczej prawo ich odnosić się będzie, zamiast do nieruchomości, tylko do uzyskanej ceny kupna.

Jutrosin, dnia 28 lutego 1929 r.

Sąd Grodzki.

5204-k

Obwieszczenie o licytacji.

30 Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych w Warszawie na zasadzie § 33 Instrukcji o przymusowym ściąganiu państwowych podatków i opłat z dnia 17.V. 1926 r. (Dz. Urz. Min. Skarb. Nr. 15) podaje do wiadomości ogólnej, iż w dniu 22 marca 1929 r. o godz. 11 rano w składkach przy ul. Smoczej Nr. 19 odbędzie się sprzedaż z licytacji ruchomości należących do niżej wymienionych osób, celem pokrycia zaległości podatkowych:

1) Firma „K. Rupp i S-ka”, Wspólna 28, meble od sumy 1.700 zł.

2) Kronenberg Emil i S-ka, Żórawia 30, materiał, od sumy zaofiarowanej.

Zajęte przedmioty reflektanci mogą oglądać w dniu licytacji od godz. 8½ rano w lokalu wyżej wskazanym.

Warszawa, dnia 11 marca 1929 r.

Naczelnik Urzędu: (—) Ładyżyński. 5176-k

PRZETARG.

Wileński Urząd Wojewódzki (Okręgowy Dyrekcja Robót Publicznych) ogłasza piśmienny przetarg ofertowy na wykonanie gmachu Starostwa w Brasławiu.

Przetarg odbędzie się w dniu 22 marca 1929 roku, o godzinie 12-ej, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78. Piśmienne oferty winny być złożone w tymże dniu do godziny 9 i pół, w kancelarii Oddziału Budowlanego Dyrekcji, pokój Nr. 92, łącznie z polkowaniem Kasy Skarbowej na wpłacone wadium przetargowe w wysokości 4% zaofiarowanej sumy.

Wileński Urząd Wojewódzki (Okręgowy Dyrekcja Robót Publicznych) ogłasza piśmienny przetarg ofertowy na wykonanie gmachów Sądu Grodzkiego i arestu w Świecianach. Przetarg odbędzie się w dniu 20 marca 1929 roku, o godzinie 12-ej, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie, przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78. Piśmienne oferty winny być złożone w tymże dniu do godziny 9 i pół, w kancelarii Oddziału Budowlanego Dyrekcji, pokój Nr. 92, łącznie z polkowaniem Kasy Skarbowej na wpłacone wadium przetargowe w wysokości 4% zaofiarowanej sumy.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Wileński Urząd Wojewódzki (Okręgowy Dyrekcja Robót Publicznych) ogłasza piśmienny przetarg ofertowy na budowę instalacji oświetlenia elektrycznego w pałacu po Tyszkiewiczowskim, przebudowanym na gmach Bibliotek Publicznych w Wilnie. Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Przetarg odbędzie się w dniu 18 marca 1929 roku, o godzinie 10 rano, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Wilnie przy ul. Magdaleny 2, pokój Nr. 78.

Rađistrat m. st. Warszawy.

podaje do wiadomości posiadaczy obligacji „5% Warszawskiej Pożyczki Przerobionej 1920 r.”, że w myśl uchwały Rady Miejskiej z dnia 20 listopada 1926 r. zatwierdzonej przez Komisarza Rządowego dla spraw konwersji obligacji m. st. Warszawy, wymienione obligacje zostały przerechowane w stosunku zł. 1,72 za 1000 mkp. i winny być zamienione na 48 lennie obligacje złotowe lub przestawiane.

Zgodnie jednak z uchwałą Rady Miejskiej z dnia 9 stycznia 1929 r. ci posiadacze, którzy zechcieliby otrzymać obecnie w gotówce równowartość obligacji według ustalonej relacji t. j. zł. 1,72 za 1000 mkp. jak również przypadające odsetki po zł. 0,04 od każdego 1000 mkp. za półrocze, licząc bieżący odsetek od 1 lipca 1928 r. do daty wypłaty, mogą przedstawić obligacje, począwszy od dnia 1 marca 1929 r. w biurze Wydziału Finansowo - Podatkowego (Sanatorska 14), w godzinach od 9 r. do 2 po poł.

Warszawa, dnia 11 lutego 1929 r.
2481-k

Na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 V 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410), upowaznam do podpisu

w biurze Inspektora Wojewódzkiego w Krakowie
Motylewskiego Adama, St. Referenta;
Łopatowskiego Kazimiera, St. Referenta.
Naczelny Dyrektor
Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych:
5254-k (—) Wł. Strzelecki.

Na mocy art. 17 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15.VII 1927 r. o izbach przemysłowo - handlowych (Dz. U. ex 1927 r. Nr. 67, poz. 591), oraz § 39 statutu Izby Przemysłowo - Handlowej w Lublinie („Monitor Polski” ex 1928 r. Nr. 173, poz. 351), podaje niniejszym do publicznej wiadomości, że w dniu 10 marca 1929 r. odbyło się w Lublinie w lokalu Szkoły Handlowej przy ul. Bernardyńskiej Nr. 14, o godzinie 17-ej Walne Zebranie członków Stowarzyszenia Kupców Polskich, celem dokonania wyborów 1 rady do Izby Przemysłowo - Handlowej w Lublinie.

Wybrany został p. Jan Nadarkiewicz. W myśl przepisów § 40 wyżej powołanego statutu, zarządy przeciwko ważności wyborów można wnieść w ciągu 7 dni od daty niniejszego ogłoszenia, do P. Ministra Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Głównej Komisji Wyborczej do Izby Przemysłowo-Handlowej w Lublinie, dnia 11 marca 1929 r.

Przewodniczący Głównej Komisji Wyborczej
Komisarz Wyborczy:
(—) T. Kryński.

Ogłoszenia prywatne.

Panów Akcjonariuszy Browaru Kuntersztyn, Tow. Akc. w Grudziądzu, zaprasza się niniejszem na zwyczajne Walne Zgromadzenie, które odbędzie się dnia 27 kwietnia 1929 r. o godzinie 10-ej przed południem, w ubikacjach biurowych Towarzystwa w Grudziądzu.

Porządek dzienny:
1) Przedłożenie sprawozdania rocznego, bilansu wraz z rachunkiem zysków i strat za rok sprawozdawczy 1927/28, oraz sprawozdania rewizora ksiąg, oraz powzięcie uchwały.
2) Ustalenie dywidendy.
3) Absolutorium Zarządu i Rady Nadzorczej.
4) Wybór Rady Nadzorczej.
5) Różne.

Do brania udziału w Walnem Zgromadzeniu upowaznieni są ci akcjonariusze, którzy do dnia 23-go kwietnia 1929 r. zgłoszowali akcje swoje bez arkuszy dywidendowych w kasie Towarzystwa w Grudziądzu lub w „Dresdner Bank in Danzig” w Gdańsku, w zamian których będą wydane kartki wyborcze. Deponowanie akcji uważa się także za skuteczenie prawidlowe, jeżeli do podanych powyżej kas w oznaczonym terminie zostaną oddane kwity depozytowe dot. tych akcji, wystawione przez polskiego lub niemieckiego adwokata.

Grudziądz, dnia 12 marca 1929 r.
Rada Nadzorcza Browaru Kuntersztyn, Tow. Akc. w Grudziądzu.
(—) Arno Meyer,
Przewodniczący.

Walne Zebranie Akcjonariuszy Browarów

Indygóra, Sp. Akc. w Poznaniu, odbędzie się w sobotę dnia 6 kwietnia 1929 r. o godz. 9-ej przed południem w salce zebrań w gmachu administracyjnym Browarów przy ul. Półwiejskiej 25, z następującym porządkiem obrad:

1. Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej, przedłożenie bilansu za rok obrachunkowy 1927/28, oraz rachunku zysków i strat.
2. Przyjęcie bilansu i rachunku zysków i strat oraz udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie Nadzorczej.
3. Podział zysku.
4. Uchwała o złączeniu funduszu specjalnego i funduszu delkredero w jeden fundusz specjalny.
5. Wnioski bez uchwał.

Akcionariusze, chcący korzystać z prawa głosu na Walnem Zebraniu, winni akcje swoje wraz ze spisem akcji w podwójnym wykonaniu, względnie kwity depozytowe, zdeponeować najpóźniej aż do zbiegu 6-go dnia przed dniem Walnego Zebrania w biurze Spółki, w Banku Kratochwill i Pernaczyński, Plac Wolności albo u polskiego notariusza, a w Berlinie w domu bankowym Smoszewski i Oelsner, Taubentzenstrasse Nr. 14. Akcjonariusze, którzy osobiście nie biorą udziału w Walnem Zebraniu, mogą przelać prawa swoje na pełnomocników drogą pisemnej plenipotencji.

Rada Nadzorcza:
(—) Dr. Rozmiariek,
Prezes.

Zarząd Pruszkowskiej Fabryki Ultramaryny Sommer i Nowe, Sp. Akc.,

zawiadamia pp. Akcjonariuszów, że w dniu 4 kwietnia r. b. o godz. 6 po poł., w kancelarii adw. R. Kuratowskiego, ul. Trębacka Nr. 10, odbędzie się Walne Zebranie, z następującym porządkiem:
1) Wybór przewodniczącego.
2) Wybór członków zarządu i komisji rewizyjnej.
3) Sprawozdanie zarządu za rok operacyjny 1928.
4) Zatwierdzenie bilansu za rok 1928 i budżetu na rok 1929.
5) Upowaznienie zarządu do czynności hipotecznych i zaakceptowanie aktów hipotecznych.
6) Wolne wnioski. 5283-g

Bilans Spółki Akcyjnej Zakładów Amunicyjnych „POCISK” w Warszawie w dniu 31-go grudnia 1927 roku.

Stan czynny: Place 1.335.588.73. Budynki fabryczne 8.013.199.79. Maszyny i urządzenia 10.608.732.10. Tabor i ruchomości 323.591.42. Narzędzia 1.—. Materiały 2.964.794.41. Wyroby gotowe i półwyroby 4.854.446.43. Gotowizna 34.303.57. Papiery wartościowe 1.125.668.93. Dłużnicy 4.985.956.26. Depozyty 2.900.—. Weksele 11.676.05. Straty 1926 r. 1.552.518.27. Straty z lat ubiegłych i w związku z arbitrazem do pokrycia z przewyżki bilansu przerech. 4.310.492.15. Razem zł. 40.123.869.11.

Stan bierny: Kapitał akc. 8.000.000.—. Kapitał zapasowy 1.578.322.51. Kapitał amortyzacyjny 5.194.513.76. Wierzytelności hipoteczne 19.769.23. Akcepty i zobowiązania długoterminowe 14.101.437.88. Wierzyciele 10.101.742.89. Niewypłacona dywidenda 45.567.51. Depozyty zarusze 2.900.—. Zysk w roku 1927 1.079.615.33. Razem złotych 40.123.869.11. 5292-g

Syndyk Tymczasowy masy upadłości Józefa Celińskiego, handl. pod firmą „K. Celiński”, adwokat Wacław Szadurski wzywa, na mocy decyzji Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 marca 1929 roku, wierzycieli upadłego, którzy w poprzednich terminach nie stawili się w celu sprawdzenia wierzytelności, — aby stawili się z tytułami wierzytelności w dniu 16 kwietnia 1929 roku, o godz. 12 w poł., w Wydziale II Handlowym Sekcja Upadłościowa Sądu Okręgowego w Warszawie (Miodowa 15) w celu okazania powyższych tytułów i ich sprawdzenia w obecności Sędziego Komisarza.

Powyższy termin wyznaczony przez Sąd Okręgowy jest ostateczny (art. 510 — 513 K. H.).

Wierzyciele, którzy w powyższym terminie nie stawiają się z tytułami w celu sprawdzenia wierzytelności nie będą należeli do mających nastąpić podziałów.

Syndyk Tymczasowy:
(—) Wacław Szadurski.

ZAPROSZENIE DO SUBSKRYPCJI.

Rada Zarządzająca Spółki Akcyjnej pod firmą

Przedsiębiorstwo Wiertnicze i Robót Górniczych

„M. LEMPICKI”

Sp. Akc. w Sosnowcu

podaje do wiadomości pp. Akcjonariuszów, że w Nr. 49 „Monitora Polskiego” z dnia 28 lutego 1929 r. ogłoszone zostało następującej treści postanowienie pp. Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dn. 26 lutego 1929 r. w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego oraz zmiany statutu, a mianowicie:

Na zasadzie art. 1 Ustawy z dnia 29-go kwietnia 1919 r. o zatwierdzeniu i zmianie statutów spółek akcyjnych, oraz art. 170 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o prawie o spółkach akcyjnych (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 383) zwała się Spółce Akcyjnej pod firmą: „Przedsiębiorstwo Wiertnicze i Robót Górniczych „M. Lempicki”, Spółka Akcyjna, z siedzibą w Sosnowcu:

I. na powiększenie kapitału zakładowego o zł. 275.000, czyli do zł. 425.000, drogą II emisji 27.500 sztuk nowych akcji nominalnej wartości zł. 10 każda na następujących warunkach:
a) to powiększenie kapitału będzie dokonane drogą przeniesienia do kapitału zakładowego zł. 275.000 z kapitału zapasowego Spółki,
b) akcje II emisji będą wydane bezpłatnie dotychczasowym akcjonariuszom w stosunku 11 nowych akcji na każde 6 akcji dotychczasowych.

II. na powiększenie kapitału zakładowego Spółki o zł. 150.000, czyli do złotych 575.000, drogą III emisji 15.000 sztuk nowych akcji nominalnej wartości zł. 10 każda na następujących warunkach:
a) pierwszeństwo do nabycia akcji nowej emisji służy właścicielom akcji emisji poprzednich w stosunku do ilości posiadanych akcji,
b) dla dokonania prawa poboru dla dawnych akcjonariuszów (p. a) winien być określony termin 6-tygodniowy od dnia ogłoszenia subskrypcji na akcje nowej emisji w „Monitorze Polskim”,
c) reparytacji tych akcji, na które dotychczasowi akcjonariusze z tytułu posiadania prawa pierwszeństwa się nie zapiszą, dokona Rada Zarządzająca według swego uznania i określi ich kurs emisyjny, który nie może być niższy od ceny emisyjnej,
d) cena emisyjna akcji nowej emisji dla dawnych akcjonariuszów, którzy wykurzają prawo poboru, określa się na zł. 11, z których zł. 10 przeznaczają się na kapitał zakładowy, reszta zaś po pokryciu kosztów z emisją nowych akcji związanych na kapitał zapasowy,
e) pod względem praw przysługujących akcjonariuszom akcje II i III emisji będą zrównane z akcjami emisji poprzednich z chwilą wpisanego podwyższenia kapitału zakładowego do Rejestru Handlowego, które winno być uskutecznione w ciągu miesiąca od dnia zamknięcia subskrypcji i uczestniczyć będą w dywidendzie od dnia określonego przez Radę Zarządzającą.

f) całkowita wpłata kapitału zakładowego, oraz zapasowego winna być uskuteczniona w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego postanowienia w „Monitorze Polskim”,
g) w terminie miesięcznym od dnia zamknięcia subskrypcji szczegółowe sprawozdanie winno być złożone do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dopiero po złożeniu takiego sprawozdania Spółka będzie mogła zarejestrować dokonane powiększenie kapitału zakładowego.
h) w ogłoszeniach o subskrypcji winno być w całości publikowane postanowienie zezwalające na przeprowadzenie nowej emisji akcji,
i) w ciągu dwóch miesięcy od dnia zamknięcia subskrypcji akcje nowej emisji winne być wydane akcjonariuszom.

III. na zmianę w § 7 statutu, który po uskutecznieniu powiększenia kapitału zakładowego otrzymuje brzmienie następujące:

§ 7.
Kapitał zakładowy określa się na zł. 575.000, podzielonych na 57.500 akcji po złotych 10 akcja. Akcje mogą być zbiorowe po 5, 10, 20, 50 i 100 w jednym odcinku.

Wobec powyższego Radą Zarządzającą zawiadamia pp. Akcjonariuszów, że celem wykonania rzeczonych postanowień pp. Akcjonariusze winni zgłosić się do biura Spółki w Sosnowcu, ul. Małachowskiego 26, w terminie 6-ciu tygodni od daty niniejszego ogłoszenia w godzinach biurowych od 14-ej do godz. 18-ej i przedstawić posiadane przez siebie akcje pierwszej emisji dla otrzymania

akcji drugiej bezpłatnej emisji, że w tym samym terminie imieluż pp. Akcjonariusze, życzący sobie skorzystać z prawa poboru akcji trzeciej emisji winni przedstawić posiadane akcje poprzednich emisji oraz wpłacić cenę emisyjną w kwocie 11 zł. za każdą akcję trzeciej emisji. Prawo poboru akcji trzeciej emisji przysługuje dotychczasowym akcjonariuszom w stosunku jednej akcji trzeciej emisji na jedną pierwszą emisji.
Jednocześnie Rada Zarządzająca zawiadamia pp. Akcjonariuszów, że przypadająca im dywidenda za rok 1927 będzie wypłacona za przedstawieniem przez nich kuponów od akcji za rok 1927.

Walne Zgromadzenie Fabryki Mydeł Toaletowych, Parfium i Kosmetyków „Forasina”, Spółka Akcyjna.

odbędzie się w dniu 6 kwietnia 1929 r., o godzinie 5-ej po poł., w gmachu fabryki (Bolwiderska 2), z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Wybór Przewodniczącego.
- 2) Zatwierdzenie bilansu na 1928 r. i udzielenie Zarządowi absolutorium.
- 3) Budżet na 1929 rok.
- 4) Wolne wnioski.

Bilans Majątkowy Bratko Spółki Akcyjnej Zakładów Amunicyjnych „POCISK” w Warszawie.

Przerachowany na dzień 1 lipca 1928 r.
Stan czynny: Place 2.297.212.62. Budynki 8.017.528.58. Maszyny i urządzenia 12.716.278.03. Tabor i ruchomości 368.487.88. Narzędzia 1.—. Materiały 2.936.296.71. Wyroby gotowe i półwyroby 15.325.863.34. Gotowizna 77.600.67. Papiery wartościowe 1.125.668.93. Dłużnicy 7.569.797.84. Depozyty 2.600.—. Weksele 31.871.18. Koszty ogólne 1.708.249.60. Straty z lat ubiegłych i w związku z arbitrazem 1.412.535.83. Razem zł. 53.619.992.21.

Stan bierny: Kapitał akc. 8.000.000.—. Kapitał zapasowy 25.804.24. Kapitał amortyzacyjny 6.274.129.09. Wierzytelności hipoteczne 18.069.23. Akcepty i zobowiązania długoterminowe 14.265.346.74. Wierzyciele 12.800.791.48. Niewypłacona dywidenda 35.248.80. Dostawy 12.198.002.63. Depozytarjusze 2.600.—. Razem zł. 53.619.992.21. 5291-g

Sędzia Komisarz masy upadłości firmy „Spółka Akcyjna Handlu i Przemysłu Metalowego M. Lisowski”, podaje do wiadomości publicznej, że Sąd Okręgowy w Warszawie w Wydziale II Handlowym w dniu 4 marca 1929 r., postanowił: 1) ogłosić upadłość Sp. Akc. Handlu i Przemysłu Metalowego M. Lisowski; 2) do chwili wyjaśnienia okoliczności sprawy, datę otwarcia upadłości ustalić na dzień 15 maja 1926 r.; 3) majątek upadłej firmy w jej siedzibie przy ul. Nowowiejskiej Nr. 22, jak również wszelkie dzielokolektorki znajdujące się w niej, zająć i oddać pod dozór zarządu masy upadłości; 4) Sędzią Komisarzem masy upadłości mianować Sędziego Handlowego Stanisława Oetkiewicza, zam. w Warszawie, przy ul. Sewerynow 5, Kuratorem zaś adw. Cezarego Okołow Podhorskiego; 5) wyrokowi nadać rygor natychmiastowej wykonalności. Wskutek tego wszyscy wierzyciele upadłej firmy i jej dłużnicy obowiązani są bezzwłocznie donieść kuratorowi masy, adw. C. Okołow Podhorskiemu, zam. w Warszawie, przy ul. Żorawiej Nr. 20, lub Wydziałowi Handlowemu o swoich pretensjach do upadłej firmy i o należnościach, które im przypadają, chociażby teraźni płatności ich nie nastąpiły, a także o wszelkim majątku, pieniężnych sumach i funduszach należących od nich upadłej firmie, lub znajdujących się w ich posiadaniu i rozporządzeniu. Z mocy art. 476 K. H. Sędzia Komisarz masy upadłości firmy „Spółka Akcyjna Handlu i Przemysłu Metalowego M. Lisowski” wzywa wierzycieli tej masy, aby stawili się osobiście, lub przez swych pełnomocników w Sali zebrań Sekcji Upadłościowej Wydziału Handlowego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ul. Miodowej Nr. 15, dnia 20 marca 1929 r. o godz. 12-ej w południe w celu wysłuchania sprawozdania kuratora i wyboru kandydatów na syndyka tymczasowego.

Warszawa, dnia 11 marca 1929 r.
(—) Stanisław Oetkiewicz,
Sędzia Handlowy.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego Fabryki Portland Cementu „WOLYN”, Spółka Akcyjna,

zawiadania pp. Akcjonariuszów, że na mocy ogłoszonego w „Monitorze Polskim” z dnia 27 lutego 1929 r. Nr. 18, postanowienia PP. Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 22 lutego 1929 r., brzmiającego:

Na zasadzie art. 1 Ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o zatwierdzeniu i zmianie statutów spółek akcyjnych oraz art. 170 statutu Akcyjnego, w sprawie o powiększeniu kapitału zakładowego o 20.000 sztuk nowych akcji III emisji złotych wartości zł. 25 każda, na następujących warunkach:

a) pierwszeństwo do nabycia akcji nowej emisji służy właścicielom akcji emisji poprzednich, w stosunku do ilości posiadanych akcji;

b) dla dokonania prawa poboru dla dawnych akcjonariuszów (p. a) winien być określony termin 6-tygodniowy od dnia ogłoszenia subskrypcji na akcje nowej emisji w „Monitorze Polskim”;

c) repartycji tych akcji, na które dotychczasowi akcjonariusze, z tytułu posiadania prawa pierwszeństwa się nie zapisali, dokona Zarząd według swego uznania i określi ich kurs emisyjny, który nie może być niższy od ceny emisyjnej;

d) cena emisyjna akcji nowej emisji dla dawnych akcjonariuszów, którzy wykorzystują prawo poboru, określa się na zł. 27, z których zł. 25 przeznacza się na kapitał zakładowy, reszta zaś, po pokryciu kosztów z emisji nowych akcji związanych, na kapitał zapasowy;

e) posiadaczom wiarogodnych dowodów, przewidzianych punktem „c”, postanowienia PP. Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, z dnia 21 maja 1928 w sprawie zezwolenia Spółce na powiększenie kapitału zakładowego o złotych 1.000.000, drogą II emisji, przysługujące prawo korzystania z prawa poboru do akcji nowej III emisji, w terminie 3-miesięcznym od dnia upływu rocznego terminu, przewidzianego wymienionym wyżej punktem „c”, z warunkiem wpłacenia przez nich, w tymże terminie, ceny emisyjnej, za przypadającą im ilość akcji III emisji;

f) pod względem praw, przysługujących akcjonariuszom, akcje nowej emisji będą zrównane z akcjami emisji poprzednich, z chwilą wpisanego podwyższenia kapitału zakładowego do Rejestru Handlowego, które winno być uskutecznione w ciągu miesiąca od dnia zamknięcia subskrypcji i uczestniczyć będą w dywidendzie od dnia, określonego przez Zarząd;

g) całkowita wpłata kapitału zakładowego, oraz zapasowego winna być uskuteczniona w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego postanowienia w „Monitorze Polskim”;

h) w terminie miesięcznym od dnia zamknięcia subskrypcji, szczegółowe sprawozdanie winno być złożone do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dopiero po złożeniu takiego sprawozdania, Spółka będzie mogła zarejestrować dokonane powiększenie kapitału zakładowego;

i) w ogłoszeniach o subskrypcji winno być w całości publikowane postanowienie, zezwalające na przeprowadzenie nowej emisji akcji;

Przystępuje do powiększenia kapitału akcyjnego o zł. 500.000, czyli do wysokości zł. 2.500.000, drogą III emisji złotych 20.000 nowych akcji na okaziciela, nominalnej wartości 25 złotych każda, na następujących warunkach:

a) pierwszeństwo do nabycia akcji nowej emisji służy właścicielom akcji emisji poprzednich, w stosunku do ilości posiadanych akcji na każde cztery akcje dotychczasowe;

b) termin wykonania prawa poboru dla dotychczasowych akcjonariuszów upływa dnia 30 kwietnia 1929 roku;

c) repartycji tych akcji, na które dotychczasowi akcjonariusze, z tytułu posiadania prawa pierwszeństwa się nie zapisali, dokona Zarząd według swego uznania;

d) cena emisyjna akcji nowej emisji dla dawnych akcjonariuszów, którzy wykorzystują prawo poboru, określa się na zł. 27;

e) posiadaczom wiarogodnych dowodów, przewidzianych punktem „c”, postanowienia PP. Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 21 maja 1928 r. w sprawie zezwolenia Spółce na powiększenie kapitału zakładowego o złotych 1.000.000, drogą II emisji, przysługujące prawo korzystania z prawa poboru do akcji nowej III emisji, w terminie 3-miesięcznym od dnia upływu rocznego terminu, przewidzianego wymienionym wyżej punktem „c”, z warunkiem wpłacenia przez nich, w tymże terminie, ceny emisyjnej, za przypadającą im ilość akcji III emisji;

f) pod względem praw, przysługujących akcjonariuszom, akcje nowej emisji będą zrównane z akcjami emisji poprzednich, z chwilą wpisanego podwyższenia kapitału zakładowego do Rejestru Handlowego i uczestniczyć będą w dywidendzie od dnia 1 stycznia 1929 roku.

Zapisy i wpłaty jednorazowe ceny emisyjnej za akcje nowej emisji przyjmują biuro Zarządu Tow. Akc. Fabryki Portland Cementu „Wolyn” w Warszawie, Mazowiecka Nr. 7 m. 25, w dni powszednie, od godz. 9-ej do 11-ej rano.

Przy wnoszeniu wpłat za akcje III emisji, należy przedstawić akcje I-jej i II-jej emisji do ostatecznego odzemplowania.

5310-k

ZARZĄD

Związku Producentów Ryb Sp. Akc. w Warszawie, ul. Rybaki Nr. 18,

podaje do wiadomości pp. Akcjonariuszów, że w dniu 5 kwietnia r. b. o godz. 11 rano, w lokalu Związku Producentów Ryb, Sp. Akc. w Warszawie, ul. Rybaki Nr. 18, odbędzie się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów, z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór Przewodniczącego.
2) Zatwierdzenie bilansu brutto Spółki, przerechowanego na dzień 1 lipca 1928 r., w myśl Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. Nr. 38 z dnia 26 marca 1928 r., poz. 352).

3) Wnioski Zarządu i pp. Akcjonariuszów.

PP. Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w powyższym Zgromadzeniu winni stosownie do § 24 statutu, nie później, niż na 7 dni przed terminem Zgromadzenia, złożyć Zarządowi Spółki swoje akcje, ewentualnie kwity o przyjęciu tychże do depozytu przez instytucje kredytowe.

Wrazie nieprzybycia na powyższe Zgromadzenie dostatecznej liczby Akcjonariuszów, przewidzianej w § 30 statutu, będzie wyznaczone drugie Zebranie, o czym nastąpi oddzielne zawiadomienie.

5296-g

5296-g

ZARZĄD

Warszawskiego Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń Szyb

podaje do wiadomości Członków, że wobec niedojścia do skutku Zgromadzenia 12 marca 2-gio ostatecznie Walne Zgromadzenie odbędzie się w lokalu T-wa Leszno Nr. 11, dnia 20 marca, środa 8 wieczór, zgodnie z § 19 statutu. Zebranie będzie ważne bez względu na sumę reprezentowanych ubezpieczeń przez Członków, Zapadłe na Zebraniu uchwały będą obowiązujące.

Polisa bieżąca służy jako karta wstępu na obrady.
5276-g
Zarząd.

Zwyczajne Walne Zgromadzenie Sp. Akc.

Związku Centrala Maszyn w Poznaniu, odbędzie się w środę, dnia 27 marca 1929 r., o godzinie 12-tej w południe, na sali posiedzeń Banku Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu, przy Pl. Wolności 15.

Porządek obrad:
1. Sprawozdanie Zarządu z czynności za rok 1928 i przedłożenie bilansu i rachunku zysków i strat za rok 1928.

2. Sprawozdanie Rady Nadzorczej, Komisji Rewizyjnej i Kuratora.
3. Zatwierdzenie bilansu i rachunku zysków i strat za rok 1928 i udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie Nadzorczej.

4. Uchwała, dotycząca podziału zysków.
5. Wybory do Rady Nadzorczej.
6. Osobne głosowanie akcjonariuszy uprzywilejowanych nad punktem 5.

7. Zmiana §§ 23 i 24 statutu przez podwyższenie kapitału akcyjnego dotychczasowego, wynoszącego 450.000 złotych, o 150.000 złotych, na 600.000 złotych, przez

wydanie 100-złotowych akcji III emisji złotych i do 96 sztuk akcji uprzywilejowanych z 5-letnim glosowaniem, imiennych, serii A. i 1.404 sztuk zwyczajnych, brzmiałych na okaziciela, serii B.

8. Ustalenie dalszych warunków emisji z tem, że ustawowe prawo dokupu akcjonariuszy ma być wykluczone, a cała nowa emisja oddana konsorcjum, które przyjmie obowiązek umowy ofiarowania starym akcjonariuszom prawa dokupu stosownie do ilości posiadanych akcji w sposób przez Walne Zgromadzenie uchwalony.

9. Osobne głosowanie akcjonariuszy uprzywilejowanych, oraz osobne głosowanie akcjonariuszy zwykłych nad punktem 7 i 8.

10. Wolne głosy akcjonariuszów, możliwe po myśli art. 57, ustęp 2 i art. 54, ustęp 3 prawa o Spółkach Akcyjnych.

Akcjonariusze, posiadający akcje zwyczajne, brzmiałe na okaziciela, pragnący wziąć udział w Walnym Zgromadzeniu Spółki, prawo do uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu mieć będą tylko naówczas, jeżeli akcje ich złożone zostaną w Spółce przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia i nie będą odebrane przed ukończeniem tegoż, właściciele zaś akcji triletnich będą mieli prawo uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu tylko, jeżeli będą zapisani do księgi akcyjnej na 7 dni przed odbyciem Walnego Zgromadzenia. Zamiast akcji, mogą być złożone zaświadczenia, wydane na dowód złożenia akcji w Banku Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu po myśli § 17 i art. 59 prawa o Spółkach Akcyjnych.

Poświadczenia powyższe zawierają naszą, przez oznaczenia ilości i rodzaju akcji, także zapewnienie, że złożone akcje nie będą wydane przed ukończeniem Walnego Zgromadzenia.

5263-k
Rada Nadzorcza:
S. Samulski, prezes.

Zjednoczone Polskie Fabryki Zapalek „BLONIE”, MSZCZOSÓW i B-cia STABROWSCY”, Spółka Akcyjna w likwidacji, Warszawa.

Bilans w dniu 31 grudnia 1927 roku.

Table with 4 columns: STAN CZYNNY, Złoto, Złoto, STAN BIERNY, Złoto, Złoto. Rows include Nieruchomości i ruchomości, Grunta, Budynki, Maszyny i urządzenia, Inwentarz biurowy i fabr., Dłużnicy, Banki, Papiery wartościowe, Kaucje w papierach wartościowych, Kaucje zabezpieczone w ciągu miesiąca, Sumy przechodnie, Wątpliwi dłużnicy, Kapital akcyjny, Kapital zapasowy, Fundusz amortyzacyjny, Wierzyciele, Akcepty, Papiery wartościowe w depozycie, Zabezpieczenie hipoteczne, Niewypłacona dywidenda, Sumy przechodnie, Pozostałość zysku z lat poprzednich, Zysk.

Rachunek Strat i Zysków za rok 1927.

Table with 4 columns: WINIEN, Złoto, Złoto, MA, Złoto. Rows include Koszty ogólne, Procenty, Różnice kursu, Różne straty, Amortyzacja: 3% od wartości budynków, 10% od wartości maszyn i urządzeń, 5% od wartości ruchomości i inwentarza, Zysk, 3180G.

Polskie Towarzystwo Przemysłu Zapalczanego, Spółka Akcyjna w likwidacji, Częstochowa.

BILANS w dniu 31 grudnia 1927 r.

Table with 4 columns: STAN CZYNNY, Złoto, Złoto, STAN BIERNY, Złoto, Złoto, Złoto. Rows include Kasa, Banki, Papiery wartościowe, Grunta, Budynki, Maszyny i urządzenia, Inwentarz biurowy i fabryczny, Dłużnicy, Kapital akcyjny, Kapital zapasowy, Fundusz amortyzacyjny na 1. I. 1927 r., Wierzyciele, Zysk za rok 1925, Zysk za rok 1926, Po potrąceniu zapłaconego podatku dochodowego, Zysk za rok 1927.

Rachunek Strat i Zysków za rok 1927.

Table with 4 columns: WINIEN, Złoto, Złoto, Dzierżawa fabryki, Po potrąceniu różnicy za rok 1926. Rows include Koszty ogólne, Podatki, Procenty, Różnice kursu, Amortyzacja: 3% od wartości budynków, 10% od wartości maszyn i urządzeń, 5% od wartości inwentarza, Zysk, 3180G.

Bank Komercyjny S. A. w Krakowie.

Bilans brutto na dzień 1 lipca 1928 r.

po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r., zatwierdzonej przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dniu 12 grudnia 1928.

Kasa i sumy do dyspozycji:			
a) gotowalność w kasie	97.413,08		
b) pozostałość w Banku Polskim, P.K.O. i w B-ku Gospod. Krajow.	30.154,35	127.567,43	
Waluty zagraniczne		70.925,47	
Papiery wart. własne:			
a) pożyczki państw.	514.157,28		
b) papiery hipot.	15.132,85		
c) akcje	37.417,54	566.707,67	
Udziały i akcje w przed. konsorci.	84.250,—		
Banki lora:			
a) krajowe	7.459,82		
b) zagraniczne	30.093,26	37.553,08	
Banki nostro:			
a) krajowe	304.156,79		
b) zagraniczne	619.745,21	923.902,—	
Weksele zdyskontowane			
Rachunki bieżące (saldo debet.):		2.584.802,23	
a) zabezpieczone 4.760.865,05			
b) niezabezpiecz.	16.716,19	4.777.581,24	
Nieruchomości	400.000,—		
Różne rachunki	96.304,88		
Koszty, różnice kursowe i t. p.	255.182,49		
Rach. Oddz. (Salda jednostr.)	4.799.146,79		
		14.723.923,28	
Kapitały własne:			
a) zakładowy	1.000.000,—		
b) zapasowy	59.000,—		
c) inne rezerwy	2.757,87	1.061.757,87	
Wkłady:			
a) vista (książ. wkład.)	1.701.146,47		
Rachunki bieżące (saldo kred.)	2.709.496,63		
Redyskonto weksli	1.949.391,11		
Banki lora:			
a) krajowe	12.567,30		
b) zagraniczne	235.091,10	247.658,40	
Banki nostro:			
a) krajowe	34.795,37		
b) zagraniczne	1.954.903,34	1.989.698,71	
Różno rachunki		50.855,48	
Procenty, prowiz. i różno zyski		259.778,96	
Oddziały (saldo jednostron.)		4.754.139,65	
		14.723.923,28	
Udzielone gwarancje	zł. 1.517.216,28		
Inkaso	zł. 5.344.253,35		
			2388-k

Bilans brutto nieprzerachowany i przerachowany Spółki Akcyjnej Fabryka Wyrobów Wielkich Trezszcański, Gilkman i S-ka w Łodzi na 1-go lipca 1928 roku

na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38—1928 r.).

DEBET.	Nieprzerachowany		Przerachowany		KREDYT.	Nieprzerachowany		Przerachowany	
	Zł.		Zł.			Zł.		Zł.	
Rach. Kasy	715,31		716,31		Rach. Towarów	848.401,95	848.401,95		
" Weksli	17.843,99		17.843,99		" Wierzycieli	503.994,18	503.994,18		
" Ruchomości	5.539,54		7.589,64		" Wkładów Czł.				
" Maszyn	92.981,58		110.405,58		" Zarządu	124.779,44	124.779,44		
" Pap. wartosc.	18.480,—		18.480,—		" Akceptów	394.544,—	394.544,—		
" Surowców	1.246.236,77		1.246.236,77		" Sum przechodn.	57.644,—	57.644,—		
" Dłużników	368.651,83		368.651,83		" Kapitału zakł.	100.000,—	100.000,—		
" Fabrykacji	221.922,56		221.922,56		" zapas.	8.237,—	8.237,—		
" Kosztów ogólnych	129.582,70		129.582,70		" amortyz.	9.001,50	10.516,40		
					" Strat i Zysków	55.153,12	55.153,12		
					" Specj. Rezerwy		18.159,20		
	2.101.755,19		2.121.429,29						

Zagubione dokumenty

Bank Polski w Warszawie podaje do wiadomości, że zagubione zostały 3 akcje Banku Polskiego Nr. 13596 na imię Jana Chomika, Nr. 15597 na imię Józefa Chomika i Nr. 15598 na imię Piotra Chomika. Wzywa się przeto wszystkich, roszczeniych prawa do powyższych akcji, aby w ciągu trzech miesięcy, licząc od daty niniejszego ogłoszenia, przedstawili te akcje w Banku Polskim, lub zgłosili sprzeciw. Po bezskutecznym upływie terminu trzechmiesięcznego, akcje zostaną unieważnione, zgodnie z art. 8 Statutu Banku Polskiego. 5260-k

Bank Polski w Warszawie unieważnia w myśl art. 8 swego statutu 7 akcji Banku Polskiego Nr. 7296 i 7913-20 na imię Towarzystwa Akc. „Quebracho”. 5259-k

Bank Polski w Warszawie unieważnia w myśl art. 8 swego statutu 3 akcje Banku Polskiego Nr. 62997/9 na imię Pol. Tow. Księgarni Kolejowych „Ruch”. 5261-k

Zagubiono książkę inwalidzką starego typu, Piotra Mendeluka. 5160-k

Legitymację Nr. 11, wystawioną przez Komendę Miasta Poznań we wrześniu 1928 roku, która zaginęła w marcu 1929, niniejszym unieważniam, Adam Kozik, Poznań - Główna, urzędnik kontr. 5109-k

Zagubiono książkę wojskową Antoniego Petruka z Włodzimierza. 5162-k

Zagubiono legitymację nauczycielską Zofii Polakówny, nauczycielki powiatu Będzińskiego. 5164-k

Zagubiono legitymację członkowską Powiatowej Kasy Chorych w Żyrardowie, Nr. 6491, Pek Jana. 5163-k

Unieważniam zaginione podczas wojny świadectwo Komisji Egzaminacyjnej dla nauczycieli szkół średnich w Łwowie, 26 maja 1911, Paweł Vogel. 5110-k

Skradziono weksel in blanco na 400 zł., wystawca Wojciech Krzywdy i Piotr Fijołek z Grzymałowa. 5161-k

Zagubiono legitymację, wydaną przez Kuratorium O. S. L. Łwów, Nr. 12556, Helena Czerewkowa. 5149-k

Grodzka Izba Skarbowa podaje do wiadomości, iż zostały zagubione: koncesja z dn. 29 maja 1928 r. L. 1838/3662/28 na detaliczny handel win i wódek w naczyniach zamkniętych w Warszawie przy ul. Wysockiego Nr. 6 i uprawnienie z dnia 19.IX.28 r. L. 4837/28 na detaliczną sprzedaż spirytusu oczyszczonego w tymże handlu, wydane Salomei Chwałowej. Na wypadek znalezienia tych koncesji, należy uważać je za nieważne. 3891-k

Zagubiono legitymację urz. Uniwersytetu Warszawskiego Nr. 1518, Półtorzyckiej Stanisławy. 5308-k

Zagubiono 3 weksle: jeden na zł. 100, pl. 20.III r. b., drugi na zł. 200, pl. 9.V r. b., z wystawienia M. Rotlewi, na zlecenie A. L. Licht, trzeci na zł. 30, pl. 8.V r. b., z wystawienia Abrama Lewi, na zlecenie Lichta. 5305-k

Zagubiono dowód osobisty i książkę Kasy Chorych Abrama Joska Goldfarba, Dzikia 8—45. 5306-k

Skradziono tymczasową legitymację nauczycielską, wydaną przez Inspektora Szkolnego w Warszawie, Feliksowi Szubińskiemu. 5307-k

Zagubiono dowód W. S. H. L. 3876, Stanisława Raczkowskiego. 5272-k

Skradziono od roweru numer 169 na rok 1929, Niewskiego Zygmunta. 5274-k

Skradziono legitymację Nr. 14, wystawioną przez D-cę 8 p. a. c. na nazwisko por. Chylińskiego Edmunda. 5150-k

Skradziono legitymację kolejową, wydaną przez Izbę Skarbową w Białymstoku, Grzegorza Czornobaja. 5151-k

Zagubiono legitymację urz. wydaną przez Kuratorium Okr. Szkolnego Poznańskiego, Półńskiego Romana, nauczyciela, Nr. I. P. 285. 5165-k

Anna Kościółkówna unieważnia legitymację urzędniczą, wydaną przez Kuratorium Krakowskie. 5166-k

Zofia Krzeczaszowa unieważnia legitymację Nr. 710, wydaną przez Kuratorium (Krakowskie). 5167-k

Zagubiono legitymację Nr. 4954, Wiktorji Rogowski, nauczycielki, wydaną przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Białostockiego. 5168-k

Skradziono legitymację Nr. 1836, st. str. Spychajła Adama, Komisarja Straży Granicznej Gdynia. 5264-k

Władysław Madiński ze wsi i gminy Naruszewo, zagubił książkę wojskową i kartę mobilizacyjną. 5265-k

Zagubiono książkę inwalidzką, wydaną przez P. K. U. Sambor, Rudolfa Winter. 5266-k

Zagubiono legitymację nauczycielską Nr. 2858, wydaną przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Pomorskiego, Jana Wery. 5267-k

Książka kołowa (certyfikat) Nr. 30502/338, Maurycego Herbsta w Andrychowie, zaginęła. 5268-k

Zagubiono legitymację Nr. 655 z roku 1927 Okręgu Szk. Łwowski, Cyprjan Ziolkowski. 5270-k

Zagubiono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Grodno, Adama Wołosza. 5271-k

Wincenty Zmuda zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ostrowiec. 5269-k

Zagubiono książkę inwalidzką na nazwisko Stanisław Zalecki. 5155-k

Skradziono paszport zagraniczny Cytel Mon, Ostrów Mazowiecki. 5156-k

Zagubiono kartę terminową wojskową 1908 roku, Josefa Wolberg. 5157-k

Zgłoszono świadectwo dojrzałości, wydane przez gimn. I Jarosław, Rudolf Karp. 5158-k

Zagubiono legitymację osobistą Nr. 17, wystawioną przez Dtwo 2 Brygady KOP. w Baranowiczach, zony mjr. wet. Kochanowskiej Henryki. 5159-k

Zagubiono dowód osobisty Izraela Majlicha Zejmama, wydany przez Starostwo w Koźniewicach. 5302-k

Zagubiono kwit Nr. 1227 Banku Ziemskiego w Warszawie na 20 akcji Ostrowieckich, Heleny Kiersnowskiej. 5303-k

Zagubiono 5 weksli in blanco do 100 zł. z podpisem Alter Recht. 5301-k

Zagubiono weksel na złotych 600, wystawca Mechaniczne Warsztaty Obróbki Drzewna, na zlecenie M. Zymana, platny 29.6.1929 r. 5304-k

Zagubiono pozwolenie na broń, wydane przez Ekspozyturę I Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy, oraz legitymację urzędniczą Uniwersytetu Warszawskiego Nr. 200, Zahorskiego Edwarda. 5309-k

Zagubiono kartę zwolnienia z wojska Lutowa Władysława z Grodzka i ówiarke losu Nr. 12644. 5299-g

Hendla Szajman zagubiła kwit imienny Nr. 172164 Warsz. Akc. Tow. Pożyczkowego Oddział I, Przejazd Nr. 1 i bezimienny Nr. 173039. 5297-g

Skradziono kartę demobilizacyjną i mobilizacyjną i zaświadczenie z odbytych ćwiczeń, wydane przez 21 p. Warszawa, Michała Matuzewskiego. 5294-g

Chana Groszer zgubiła weksel na 50 złotych, platny 29.IV 1929 r., wystawca A. Strumfeld, Ziota Nr. 65 m. 1, na zlecenie Goldszmida. 5295-g

Adam Jarosiński zgubił świadectwo dojrzałości, wydane w 1916 roku, byłej szk. imienia E. Konopczyńskiego w Warszawie. 5290-g

Zaginęły Dowody Warszawskiego Akc. Tow. Pożyczkowego, Oddział I, Przejazd Nr. 1, za Nr. Nr. 214922 i 212687. 5289-g

Zagubiono kwit inkasowy z Banku Kasy Kredytowej Kupców Przemysłowców, Warszawa, na imię L. Melamed, na 2 weksle Nr. 317144 zł. 100, pl. 28.II 1929 r., Miedzycze, Nr. 317145 zł. 140,85 pl. 3.III. Gniezno. Zastrzeżenie zrobione. 5288-g

Zagubiono dowód studencki Uniw. Warszawskiego, Nr. albumu 28665, Ziemowita Żebrowskiego. 5287-g

Zagubiono weksel in blanco na 400 zł. z podpisem Sz. Kurbbaum, zyran J. Hochberg. 5286-g

Zagubiono paszport zagraniczny Janiny Szekman, wydany przez Komisarjat Rządu w Warszawie w lutym 1928 r. 5284-g

Zagubiono książkę wojskową Henryka Karbowskiego, Wronia 29-A. 5282-g

Skradziono dowód osobisty Fenigsztejna Berka, wydany przez Starostwo Plockie. 5281-g

Zagubiono 5 weksli po 1000 złotych każdy, z wystawienia Chone Rathausa, Wilno, z zyrem firmy J. Rathaus i A. Rochlin, Warszawa, in blanco, podpisane. 5280-g

Marjan Dubicki, student Wyższej Szkoły Handlowej zgubił dowód osobisty Nr. 3987. 5278-g

Zagubiono prawo jazdy samochodem, Czesława Chudzynskiego, za Nr. 11153. 5277-g

Zagubiono kartę zwolnienia wojskową, Józefa Kowalczyka, Dzielna Nr. 78 m. 11. 5273-g

Zaginęł dowód osobisty Antoniego Kempistego, wydany przez Starostwo Ostrow Mazowiecki. 5241-g

Skradziono pozwolenie na sprzedaż marek stempelowych na imię Etki Brandewman, Targowa 47. 5233-g

Konstanty Dąbrowski zgubił dowód osobisty, wydany przez Wyższą Szkołę Handlową w Warszawie, Nr. 4303. 5109-g

Zagubiono paszport zagraniczny Emilia Ulricha, wydany w Dreźnie w roku 1928. 5101-g

Zagubiono indeks U. W. Nr. 29739, Cłwji Silman. 5123-g

Skradziono książkę wojskową Lejstora Remieja, wydaną przez P. K. U. Grodno i dolarówkę Nr. 0398427. 5235-g

Skradziono świadectwo przemyślowe za r. 1927 na handel uliczny papierosami, książeczkę członkowską zw. Inwalidów Wojskowych, oraz różne dokumenty i zaświadczenia na imię Mikołaja Krawana, Bednarska 15 m. 8. 5217-g

Grodzka Izba Skarbowa podaje do wiadomości, iż została zagubiona koncesja z dnia 13 stycznia 1925 r. L. 144/9966/24 na detaliczny handel win i wódek w naczyniach zamkniętych w Warszawie, przy ul. Karowej Nr. 2/4, wydana Michałowi Raczyskiemu. Na wypadek znalezienia tej koncesji należy uważać ją za nieważną. 5242-g

Janowi Olewińskiemu skradziono paszport, wydany przez Starostwo Dzińskie, książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Radom, kartę rzemieślniczą, wydaną przez Starostwo Młodzieczone. 5124-g

Zagubiono dowód osobisty szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie, Nr. 282, Zofii Wodzyńskiej. 5129-g

Zagubiono dowód studencki Uniw. Warsz. i kartę tramwajową Tadeusza Brzy, alb. 23245. 5117-g

Skradziono prawo jazdy samochodem. Zdzisława Wierzbickiego, Woj. Warszawskie, oraz pozwolenie na broń i kartę łowiecką, wystawioną w Starostwie Ciechanowskim. 5115-g

Skradziono dowód osobisty, wydany przez Starostwo w Puławach i książkę inwalidzką, Józefa Lesiewicza. 5114-g

Zagubiono dyplom, wydany Janinie Fryde przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za Nr. 2163. 5238-g

Skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Grodzisk Mazowiecki, Jana Golendzinowskiego. 5103-g

Zagubiono prawo jazdy platforma, tymczasowy dowód osobisty Franciszka Wydrzyńskiego, Pawia 64-a. 5106-g

Klissówna Stanisława zagubiła legitymację urzędniczą, wydaną przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Łódzkiego. 5078-k

Grodzka Izba Skarbowa podaje do wiadomości, iż została zagubiona uprawnienie z dnia 8.IX.25 r. L. 9486/25 na sprzedaż spirytusu oczyszczonego w detaliczny handel win i wódek w Warszawie, przy ul. Towarowej Nr. 36. Na wypadek znalezienia tego uprawnienia należy uważać je za nieważne. 5118-g

Zagubiono książkę rejestracji samochodu 19886, boczny 947, Stanisława Podczaskiego, Puławska 16. 5112-g

Zagubiono weksel, wystawca Garbarska Helena i S-ka, Marszałkowska Nr. 90, platny 1.6.1929 r., na zł. 148, zlecenie Julian Fiszelski, zyrowany przez A. Grynbęrga i M. Gruszkiewiczą. 5216-g

Zaginęły świadectwa egzaminu unowoczonego, wydane w Krakowie na imię Jadwigi Kayna - Loria; z języka polskiego maj 1926, łacińskiego październik 1926. 5239-g